І чужому научайтесь,
І свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. Ч. 212. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛИСТОПАДА 1964 — 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 13, 1964 No. 212. VOL. LXXI.

УРЯД ПЛЯНУЄ ДАЛЬШЕ ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ

Джансон Сіті, Текcас. — Президент Джансон 11-го листопада конферував із секретарем скарбу Даґлесом Ділліоном в справі бюджету на 1966-ий рік і погодився на те, щоб в новому фінан. році, що почнеться 1-го липня 1965, зменшити податки від продажу так званих люксусових товарів. Державна скарбниця втратила б на цьому коло $550 000 000 річно. Ці податки стягається при продажу таких товарів, як косметичні і туалетові, біжутерія, футра, валізи, торбинки та ін. Цей податок обов'язує від часів війни, а деякий від війни в Кореї. Президент Джансон обіцяв під час виборчої кампанії скасувати цей податок і тепер хоче здійснити обіцянку. Уряд плянує зменшити податки на $4 000 000 000. Мається на увазі ті податки, які платять фабриканти, але, вони його переносять на покупців, збільшуючи відповідно ціну на товари. До цієї категорії належать такі предмети, як так звані вічні пера й олівці. Сюди належать і авта та опони до авт, але, покищо, не плянується зліквідувати податок від них, бо цей податок творить дуже велику рубрику у федеральних прибутках. На всякий випадок, заявив секретар скарбу на пресовій конференції, що зменшення податку від продажу винесло б найменше — $550 000 000. Ці податки були великим клопотом для всіх бизнесменів, бо требо було вести окреме книговодство для них і відсилати їх до скарбового уряду. Діллон з усміхом заявив, що, правдоподібно, не буде клопоту з ухваленням в Конґресі урядового проєкту про зменшення податків від проданих товарів. Журналісти запитували Діллона про те, чи він залишається надалі в уряді Президента. Секретар скарбу відповів, що покищо він є зайнятий справою податкових проєктів і не обговорював справи свого можливого відходу з кабінету, бо на це буде час за два-три місяці. Діллон казав, що не передбачається збалянсованого бюджету в 1966 році, ані не можна вже тепер оцінити, який високий дефіцит буде в найближчому фінансовому році. Збалянсований бюджет буде правдоподібний в 1967-му році, і ще можливіший в 1968-му, якщо економіка розвиватиметься в такому темпі, як це діється тепер. Крім Діллона конферував із Президентом секретар торгівлі Лютер Г. Годжес, який обговорював такі справи, як закордонна торгівля, експорт, здійснювання закону про охорону громадянських прав, чим займається Уряд Громадських Взаємин, що є при Департаменті Торгівлі. Президент бажає, щоб федеральний буджет не був більший від — $100 000 000 000. Зменшення податків вплине на збільшення федерального дефіциту в 1966 році. Дефіцит в цьому фінансовому році (липень 1964 — червень 1965) є передбачений на $5 700 000 000. Коли б скасували всі податки від продажу, то це становило б майже $15 000 000 000. Треба додати, що платяться податки від продажу таких товарів: авта, опони до авт, телефонічні розмови, валізки, біжутерія, косметика та ще інші товари.

Секретар оборони передбачає оборонний бюджет менший від $50 більйонів

Остін, Текcас. — Секретар оборони Роберт МекНамара після конференції з президентом Джансоном заявив, що оборонний бюджет на 1966-ий рік має бути менший від $ 50 більйонів. В цій сумі враховані вже і ті гроші, що їх ЗДА видають на військову допомогу заприязненим державам. На думку МекНамари видатки на оборону у фінансовому році, що починається 1-го липня 1965, мали б винести майже стільки само, що їх запроєктовано видати в цьому фінансовому році, що скінчиться 30-го червня 1965, — $ 49.8 більйона. Все ж таки і ця сума творить більше як цілу половину всього федерального бюджету. МекНамара заявив, що він і надалі є проти продукції далекосяжних бомбовиків, які мали б перевозити атомові бомби. Ці бомбовики мали б коштувати коло $ 9-ох більйонів, коли б їх випробувати стільки, скільки бажає Конґрес. ЗДА мають потрібне число далекосяжних бомбовиків, але вони хотіли б продукувати більше далекосяжних ракет, як бомбовиків. МекНамара повторив своє давніше становище в цій справі, яке розходиться зі становищем Конґресу.

Ніксон рекомендує відкинути правий екстремізм в Республіканській партії

Ню Йорк. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон заявив на пресовій конференції, що Республіканська партія повинна вибрати свій провід із свого центру, щоб зробити місце для всіх своїх прихильників, від консерватистів до лібералів, і повинна відкинути правих екстремістів. На думку Ніксона зі змінами в партійному проводі треба б зачекати до початку нового року, бо тепер не можна робити жадної чистки, коли ще незагоєні рани з виборчої поразки. В партійному проводі мають мати голос і консерватисти і ліберали, але ніто з них не може опанувати партійного проводу. Ніксон виступив проти „правого тоталітаризму, проти прихильників Товариства ім. Джана Бирча і прихильників Мінютменів", бо всі вони є руїнниками партії. Ніксон казав, що Республіканська партія позбулася кількох ілюзій в останніх виборах: 1. Вона побачила, що не можна долю партії зв'язувати з поборюванням закону про громадянські права. 2. Вона тепер знає, що не можна вигравати білих проти негрів, і що треба з виборчої кампанії викинути проблему взаємин між білими й чорними. Ніксон казав, що він підтримує поміркованість в партії, і знає, що його становище є менше цікаве, як голоси екстремістів.

В АМЕРИЦІ

● **Комісар моторової комунікації в нюйоркському стейті** Вілліям С. Голтс ствердив, що внаслідок того, що деякі автоводії їдуть заблизько від попереднього авта, настають дуже часто численні автомобільні катастрофи. Заблизька їзда за попереднім автом спричиняє 25 відсотків автомобільних катастроф. Цього року число нещасливих випадків від такої їзди автами збільшилося на 13 відсотків в порівнянні з 1963-ім роком.

● **Два замасковані бандити** вдерлися до арсеналу 7-го полку в Ню Йорку та вкрали золотом і самоцвітами вибивану обкладинку книжки, в якій записувано прізвища вояків того полку від часів громадянської війни. На цій обкладинці було самоцвітів вартости $ 75.000. Бандити зв'язали вартового, здерли з записника обкладинку та втекли. Книжка звалася „Книгою спогадів".

● **В найближчому році американські студенти** виїдуть двома кораблями в рамах „Університету сімох морів", щоб під час подорожі навчатися на кораблі та в різних інституціях в тих країнах, які вони відвідають. Весняний семестр зачнеться 10-го лютого, коли корабель відпливе із Сан Франсіска і закінчиться 17-го червня, коли студенти прибудуть до Ню Йорку. Осінній семестр зачнеться при кінці жовтня 1965, виїздом із Ню Йорку, і закінчиться в лютому 1966-го року приїздом до Сан Франсіска.

Відвідини британського прем'єра в ЗДА вирішать справу атомової фльоти

Лондон. — Офіційно проголошено, що новий британський прем'єр Гарольд Вільсон прибуде з офіційними відвідинами то Вашингтону 7 грудня ц. р. на дводенні „ділові інформаційні" наради. В його товаристві будуть міністер закордонних справ Патрік Гордон Вокер, який підготовив приїзд прем'єра власними відвідинами у Вашингтоні 25 жовтня ц. р., та міністер оборони Деніс Гілі. Безпосередньо після закінчення нарад у Вашингтоні британський прем'єр матиме нараду з генеральним секретарем Об'єднаних Націй У Тантом, після чого відлетить на зустріч з канадійським прем'єром Лестером Пірсоном в Оттаві. Гарольд Вільсон повернеться до Британії на конференцію Партії Праці в Брайтоні 12 грудня ц. р. Загально вважають, що наради американських керівних державних мужів з британськими гістьми будуть вирішні для долі американського проєкту морської фльоти з різнонаціональною залогою та атомовими ракетами. Британці буцім-то є проти первісного проєкту та поручають його ревізію в тому напрямку, щоб проєктоване число 25 кораблів було на половину зменшене, зате, щоб ота фльота була доповнена британськими бомбардувальниками для перевоження атомових бомб й атомово-підводною фльотою та щоб всі ті збройні сили були разом включені до збройних сил НАТО. Британія є проти того, щоб Західня Німеччина, як партнер ЗДА в отій атомово-морській фльоті, дістала в НАТО більший голос за Британію. З уваги на застереження Британії і гострий спротив Франції, ЗДА погоджуються на підписання відповідного договору у березні-квітні наступного року, а не до кінця цього року, як плянувалось.

Кастро погрожує ЗДА совєтськими ракетами

Гавана, Куба. — Представник „Ню Йорк Таймсу" С. Л. Солцберґер відбув із кубинським прем'єром Фіделем Кастром 6-годинне інтервю, в якому кубинський диктатор казав, що він має совєтські ракети, які обслуговують кубинці, і якими він зможе зістрелити американські розвідчі літаки типу „Ю-2", якщо законні засоби не зможуть припинити американських летів понад Кубинським островом. Кубинська залога є вповні вишколена до обслуги цих ракет. Кастро казав, що на Кубі залишилося відповідне число совєтських техніків, які можуть зорганізувати поважні збройні сили, які відіб'ють „дійсну інвазію на Кубу". Кастро казав, що під „дійсною інвазією" не має на думці чогось такого, як була спроба висадки у Свинячій затоці в 1961-му році. „Я думаю, про таку інвазію, що на Кубу нападуть ЗДА або якась інша держава". Досі Кастро не міг стріляти до „Ю-2", бо не мав вишколених кубинських вояків. Тепер вже їх має, тому може знищити американські розвідчі літаки. Кастро ще твердив, що в жовтні 1962-го року на Кубі було більше совєтського війська, ніж про це подавали у ЗДА, гадаючи, що цього війська було тільки — 22.000.

Збираються застрайкувати 160 000 залізничників

Вашингтон. — У середу 11-го листопада представники 6 залізничних спілок вирішили розпочати підготовку до страйку, що охопить 160-000 залізничників, зайнятих здебільшого ремонтом потягів, вагонів та іншого приладдя. Загальнокрайовий страйк може розпочатися 20 або 23 листопада й охопить яких 90% усіх залізниць ЗДА. Якщо застрайкують члени 6 спілок, то й інші залізничники з солідарности не вийдуть на працю. Працюватимуть лише дві залізниці: Савтерн Рейлвал Систем і Флоридська. Точну дату страйку мали встановити у п'ятницю 13 листопада, на мітинґу в Шикаґо. Президент Джансон знайдеться у тяжкому становищі: він не могтиме припинити цей страйк шляхом відповідної ухвали Конґресу, бо Конґрес тепер не має засідань. Якщо у справі страйку не буде досягнення порозуміння, то Президент може скликати Конґрес на надзвичайну сесію і так унеможливити страйк.

Стефанія Вовчок і Андрій Джула обрані до Управи Братського Конґресу Пенсильвенії

Піттсбурґ. — Минулого понеділка і вівтірка, 9 і 10-го листопада, тут у приміщенні готелю Рузвелт-Пік, відбулися 53-і з черги збори Братського Конґресу Пенсильвенійського стейту, до якого належать 73 братські організації, в тім всі чотири українські братські Союзи. Більше, як половина всіх братських організацій ЗДА мають свій осідок в Пенсильвенійському стейті, тим то після загального американсько-канадійського Конґресу Братських Організацій, який, як відомо, недавно відбув свою конвенцію в Сіятел, Вашинґтонського стейту, пенсильвенійський Конґрес має найбільше значення та найбільше число учасників своїх річних зборів.

Зборами проводив дотогочасний предсідник Конґресу, репрезентант Сербського Народного Союзу, Карло Боянич. З уваги на це збори проходили в дусі відмічення значення поодиноких національностей в житті Америки, а особливо її забезпеченево-братського сектора. Наради першого дня зборів закінчила зворушлива відправа, переведена двома сербськими православними священиками для пошанування померлих членів екзекутивних органів членських організацій Конґресу, а мистецька програма вечірнього бенкету була майже в цілості заповнена сербськими народними піснями, відспіваними великим молодечим хором в супроводі власної струнної оркестри. Також визначні солісти співали народні сербські пісні. Цей виразний сербський характер зборів принимали приявні дуже тепло. З цього досвіду варто користати в майбутньому українцям.

На зборах та на бенкеті виступали визначні фахівці братського руху, і братської форми життєвого забезпечення, та економічного життя. Збори вітали заступник губернатора Скрентона Р. Шейфер, суддя І. Броський, асекураційний комісар Пенсильвенії пані А. Келлі і інші.

Збори обрали нову управу, яку очолила пані Стефанія Вовчок, довголітня головна касирка „Провидіння", Союзу Українських Католиків з Філядельфії, яка від ряду років брала живу участь у працях Конґресу. До управи Конґресу також ввійшов головний радний УН Союзу Андрій Джула з Ембриджу, Пенсильвенійського стейту. Удраїнський Народний Союз репрезентували на зборах Конґресу гол. предсідник й водночас член головної управи загально-американського Крайового Братського Конґресу Йосиф Лисогір, гол. секретар Ярослав Падох та гол радний Андрій Джула. Український Робітничий Союз репрезентували гол. предсідник Антін Батюк і гол. секретар Теодор Миник, а Українську Народну Поміч заступали пані Анна Крупа, гол. касирка, та Володимир Мазур, гол. організаційний референт.

ПОХОРОН СЛ. П. ПОЛК. АНДРІЯ МЕЛЬНИКА БУВ ЧЕРГОВОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТИ

Люксембурґ, (Роман Шраменко) — В суботу 7-го листопада тут відбувся величаво-жалобний похорон сл. п. полковника Андрія Мельника, Голови Проводу Українських Націоналістів. Вже в п'ятницю напередодні похорону, невеликі люксембурзькі готелі були заповнені українцями, які приїхали тут, щоб віддати останню прислугу Великому Покійникові. Можна було бачити тут людей з Америки, Канади, Англії та майже з усіх европейських країн, які, безогляду на віровизнання, зібралися в католицькій церкві, щоб вислухати Святу Літургію, яку правив о. канцлер Марусин, що прибув з Риму з повновластями заступати архиєпископа Івана Бучка. З о. канцлером Марусином прибуло 5-ть інших українських католицьких священиків, а від Української Православної Церкви 3-ох, на чолі з о. прот. П. Дубицьким, що привіз також уповноваження від митрополита Ніканора. Похоронні обряди почалися в 10-ій год. рано, при співучасті всіх згаданих священиків на чолі з о. канц. Марурусином та при 250 зібраних українців, що майже всі приїхали, бо місцевих тут лише пару родин. Під час похоронного парастасу, який відбувався на цвинтарнім подвір'ї (тув в Люксембурґу панують інші похоронні закони, як, скажімо, в ЗДА), ми бачили Дружину Покійного в оточенні її найближчої родини — сестер та їхніх близьких приятелів. Ми бачили майже всіх членів ПУН на чолі з ген. М. Капустянським і ред. О. Ждановичем, ряд визначних особистостей з рядів ОУН, як і з рядів ЗЧ ОУН і ОУН-з, ветеранів, громадських діячів і ін. Побіч труни стояли на почесній варті, яка змінялася що якийсь час, такі заслужені й визначні націоналісти, як: ген. Капустянський, О. Бойдуник, Д. Андрієвський, М. Селешко, Ю. Бойко, О. Грановський, Г. Поворозник, Е. Вавилишин, О. Бойків, М. Коваленко, Б. Гнатюк, Василів, Ріпак та ряд інших. Зворушливу проповідь виголосив о. канц. Я. Марусин, а після нього таку ж о. прот. П. Дубицький. А тоді понеслося тужливе українське — „Вічная Пам'ять", яке співали всі, наче хотіли підкреслити, що тлінні останки Покійного міцно сплелися з

(Закінчення на стор. 4-ій)

Австралія вводить обов'язкову військову службу, збільшує збройні сили

Сидней. — Австралійський прем'єр Роберт Гордон Мензіс заповів великі зміни в оборонній політиці Австралії. Вперше в історії мирного часу того континенту буде введена обов'язкова військова служба, яка почнеться від другої половини 1965 року. Австралійський уряд задумує вибрати з загальної рекрутації 4.200 юнаків у віці 20 років на дворічну військову службу. Після 1965 року рекрутуватимуть по 6.900 вояків. Взагалі ж, теперішній стан австралійської армії 22.750 вояків буде збільшений до 1966 року до 37.500. Бюджет на оборонні цілі буде підвищений на 475 мільйонів дол. і має дійти до висоти 2,736.000.000 дол. Буде побудоване нове велике летовище недалеко Нової Ґвінеї і будуть поширені існуючі летовища. Мають перебудувати літаконосець „Мельбирн" та значно побільшити військове летунство бомбардувальними, вишкільними і транспортними машинами, як теж побільшити підводну морську фльоту. Всі ці заходи австралійський прем'єр мотивував великою загрозою для Австралії внаслідку імперіялістичної політики Індонезії, що агресивно атакує Маляйзію та внаслідку зросту комуністичної сили в Південному В'єтнамі і в Ляосі. „Австралія мусить приготовитись на всякий випадок" — заявив її прем'єр.

Олекса Грищенко приїжджає до ЗДА

Ню Йорк. — Наша редакція отримала повідомлення, що у зв'язку з виставкою творів славного нашого мистця Олекси Грищенка, яка буде відкрита заходами американських мистецьких кіл у Комюніти Арт Ґалері у Філядельфії в неділю 15 листопада ц. р. приїжджає до Філядельфії О. Грищенко із своєю дружиною. Він прилетить з Парижу на філядельфійське летовище в четвер по полудні. Виставка у Філядельфії буде повторенням виставки, що відбулася в Бард коледжі, про яку в нашому часописі вже було звідомлення. Виставка та пройшла з великим успіхом і на відкритті філядельфійської виставки заповіджена численна участь представників американських мистецьких і музейних кіл.

Леонід Молодожанин відзначений на американській виставці

Ню Йорк. — На черговій, 51-ій Виставці Об'єднаних Мистців Америки, що відбувається в Ґадеріях Національної Академії при 1083 П'ятій Евені в Ню Йорку, мистець Леонід Молодожанин отримав почесне відзначення за скульптурний портрет канадійського мистця А. Джексона. Репродукція тієї скульптури, виконаної в бронзі, поміщена в каталозі виставки. Це вже вдруге на виставці в ґалерії Національної Академії наш мистець отримує подібне відзначення, перше він був дістав минулого року. Одночасно з мистецьких кіл повідомляють, що велика фотографічна копія пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні роботи Молодожанина виставлена в Музеї в Монтреалі, на виставці Королівської Академії Мистецтв.

У Байоні і Філядельфії відбулися зворушливі похорони сл. п. о. Юрія Паздрія

Байон. — Минулого вівтірка, 10-го листопада, тут і опісля у Філядельфії відбулися зворушливі похорони сл. п. о. Юрія Паздрія, місцевого українського католицького пароха, який помер у розквіті, бо на 39-му році свого життя, минулої середи, 4-го листопада в одній з лікарень в Джерзі Сиџі. До неділі 8-го листопада тлінні останки усобшого єрея лежали в парафіяльному домі, а в неділю пополудні їх перенесено до збудованої ним же кілька років тому нової церкви, де сотні парафіян віддали йому останній поклін. Кожного дня відбувалися відправи. В понеділок, 9-го листопада, заупокійну Св. Літургію відправив біля домовини покійного декан Ню Джерзі і парох Джерзі Сиџі впреп. п. Антін Борса. У вівторок, в день похоронів, ввесь рух на 25-ій вулиці в Байоні, при якій є церква і похоронне заведення, був припинений. Понад 60 священиків з усіх трьох дієцезій та сотні парафіян взяли участь у похоронах, що їх у Байоні відправляв канцлер Стемфордської дієцезії впрепр. п. прелат Іван Стах у сослуженні духовенства. Після відправ тлінні останки Покійного були перевезені до Філядельфії, де продовжувались похоронні обряди. Поховано сл. п. о. Паздрія на українському католицькому цвинтарі у Факс Чейсі, де спочивають його родичі.

МОСКВА І ПЕЙПІНҐ ПЕРЕГОВОРЮВАТИМУТЬ ПРО ЗГОДУ

Москва. — Всупереч первісному скептицизмові, з яким західні обсерватори в Москві ставились до розмов комуно-китайського прем'єра Чу Ен-лая з новими совєтськими проводирами, ці розмови очевидячки довели до деяких покищо формальних успіхів по лінії замирення між Москвою і Пейпінґом. Чу Ен-лай прибув до Москви на чолі делеґації на святкування 47-их роковин большевицької революції в минулі п'ятницю і суботу, і при цій нагоді перевів низку довгих розмов з „президентом" Анастасом Мікояном та іншими совєтськими лідерами. Всі ці розмови були засекречені і щойно в середу 11 листопада проголошено, що совєтська компартія рішила відкласти заплановану за Хрущова на 15 грудня ц. р. у Москві конференцію 26-ох різнонаціональних компартій, замість якої будуть переведені безпосередні наради з китайськими комуністами про замирення в їхньому „ідеологічному" спорі. Широкий комунікат в цій справі появиться, мабуть, з кінцем відвідин Чу Ен-лая, який зупинився в Москві довше, аніж інші комуністичні „вожді". І так, репрезентанти Польщі, Чехословаччини, Юґославії й Східньої Німеччини від'їхали найшвидше, а за ними мали виїхати також всі інші представники комуністичних держав і партій в Москві на згаданій вище параді. Здогадуються, що з початком нового року виїде до Пейпінґу совєтська комуністична делеґація під головуванням Міхаїла Суслова, того самого, який очолював совєтських делеґатів на невдачній совєтсько-китайській конференції у Москві в липні 1963 року. З-посеред запрошених Хрущовим на 15 грудня ц. р. до Москви 26-х різнонаціональних комуністичних партій дала свою згоду тільки яка половина. Китайські комуністи відразу відкинули це запрошення, назвали заповіджену конференцію „нелегальною" і рішуче противилися скликанню її. Після відсунення Хрущова від влади його наступники довший час не згадували зовсім про ту заплановану конференцію, не потверджували її ані не відкликували, аж уже за перебування Чу Ен-лая появилась в „Правді" стаття з твердженням, що „більшість" комуністичних партій висловлюються за потребу такої конференції, яка була б підготовою до збіговища комуністів з цілого світу. Нові большевицькі проводири змінили тільки гасло такої конференції, яка ніби мала зайнятися взагалі відносинами в комуністичному світі, а не тільки совєтсько-китайським спором. Відкладення цієї конференції взагалі — вважається за перемогу Чу Ен-лая над новими совєтськими правителями, дармащо існує далі скептицизм, чи можна буде привернути між московськими і китайськими комуністами давню гармонію. Зате совєтські правителі прийняли, мабуть, суґестію Чу Ен-лая, щоб привернути торговельні взаємини між Москвою і Пейпінґом та повести переговори про відновлення економічної і технічної допомоги Комуністичному Китаєві збоку Совєтського Союзу.

У взаєминах між західніми альянтами настала значна поправа

Париж. — В останніх двох днях покращала ситуація у відносинах між Францією і Західньою Німеччиною, як теж між Францією і ЗДА. Склались на це поступки з усіх сторін. Західньо-німецький уряд рішив „не наполягати" на якнайшвидше завершення американського пляну про морську фльоту з різнонаціональною залогою та атомовими ракетами. Американські керівні чинники впевняють, що це рішення не означає зміни в засадничій згоді й готовості Західньої Німеччини взяти активну участь у реалізуванні того пляну, а є тільки достосоване до американської згоди на відкладення цієї справи до перших тижнів наступного року, щоб в міжчасі можна було вислухати британської пропозиції на деяку зміну первісного проєкту. Договір у справі такої атомової фльоти мав бути підписаний до кінця цього року. Тому, що проти тієї фльоти рішуче висловилася Франція і заявила, що участь Західньої Німеччини у такій фльоті перечить духові французько-німецького союзу, то відкладення цієї справи й згода Німеччини, щоб отой проєкт атомової фльоти зробити „більше европерським" — вважається за поступку Німеччини Франції. Водночас німецький міністер закордонних справ Ґергард Шредер заявив на конференції міністрів 6-ох держав Европейської Економічної Спільноти, яка радить тепер у Брюсселі, що Західня Німеччина рада піти на компроміс в справі зрівняння цін на сільсько-господарські продукти, на що наполягала Франція, а Франція з свого боку заявила, що вона погоджується на переговори в Женеві на т. зв. „рунді Кеннеді" в справі зменшення митних бар'єрів на промислові вироби, не чекаючи, поки буде поладнана справа цін на хліборобські продукти. Ще кілька днів тому Франція в'язала всі ці три справи — атомову фльоту, хліборобські ціни і „рунду Кеннеді" і через те настало напруження у відносинах між західніми партнерами з Атлантійського Союзу (НАТО).

На одній із стацій нафтопроводу „Дружба" на Закарпатті була таємнича пожежа

Москва. — Згідно з лаконічними повідомленнями московської преси, совєтським пожежним командам повелося погасити пожежу, що виникла в невизначеній ближче місцевості на Закарпатті поблизу чехословацького кордону. Пожежа почалася у велетенському збірнику нафти, поємности яких чотири мільйони ґальонів, і поширилася була на інші інсталяції нафтопроводу. У гашенні пожежі брали участь пожежні команди не лише з Ужгороду, але й аж зі Львова. Нафтопровід „Дружба" в його кінцевих секціях закінчено будувати тільки цього року і ним почалося допроваджування нафтової ропи до Чехословаччини. На території Західньої України цей нафтопровід переходить через місто Броди, яке є теж однією із його вузлових стацій.

У СВІТІ

● **Ізраїльський міністер хліборобства Моше Даян** зрікся свого становища внаслідку своїх постійних суперечок з прем'єром Леві Ешколем. Моше Даян — це генерал резерви, який був головним командантом ізраїльської армії, що перемогла була у війні проти Об'єднаної Арабської Республіки.

● **На передмісті Лондону** школярі, що бавились біля одного старого незамешкалого будинку, випадково знайшли таємні документи адміралиції, що стосувалися британського атомово-підводного човна „Дреднавт". Це були документи, вкрадені з авта одного морського старшини 27 жовтня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provide for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і mone orders виставляти на: "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J. 07303

За ініціятиву в політиці

Президент Л.-Б. Джансон переводить із найближчими співробітниками, між ними з державним секретарем Діном Раском, наради у зв'язку з актуальними, міжнародними справами. З оцими нарадами пов'язане принципове питання: яка вихідна точка закордонної політики ЗДА?

Державний секретар Раск на своїй недавній пресовій конференції заявив, що дальші пляни у відношенні до В'єтнаму залежать від поведінки Північного В'єтнаму і Китаю. Розуміти це треба так, що коли ті комуністичні держави збільшуватимуть свою активну допомогу південно - в'єтнамським комуністичним партизанам, то не виключено, що ЗДА застосують супроти тих держав якісь репресії. Так само державний секретар відмовився від ясної відповіді на запит журналіста щодо дальшої політики ЗДА у відношенні до Індонезії, яка — не спровокована, керована виключно імперіялістичними цілями свого диктаторського президента — переводить збройну агресію проти прозахідньої Маляйзії. Дін Раск заявив: ЗДА „мають надію", що конфлікт між тими двома далекосхідніми країнами закінчиться мирно.

Ці відповіді характеристичні для сучасної американської закордонної політики. Спираючись на принципі „оборонного стримування", вона обмежується до протидіяння таким агресивним актам комуністів, які виразно загрожують американським інтересам. Тому, наприклад, ЗДА заанґажувались в допомозі Південному В'єтнамові, визнавши можливість заволодіння комуністами Південної Азії за загрозу для Америки. Але участь Америки в обороні Південного В'єтнаму також половинчата, найкращим доказом чого є факт, що після трьох років американської допомоги ситуація в тій країні тепер гірша, як була на початку. ЗДА визнали теж за загрозу для себе можливість загарбання комуністами Західнього Берліну, і тому дали Хрущову виразно зрозуміти, що замах на Західній Берлін означатиме війну. Але ЗДА ні пальцем не рушили, щоб перешкодити здвигненню берлінського „муру ганьби". Те саме, сталося у відношенні до Куби. Заінсталювання на Кубі далекосяжних ракет визнано за загрозу для ЗДА, і тоді през. Кеннеді дав доказ своєї рішучости. Але коли тільки ті ракети забрано геть, той самий Президент наклав шори на кубинських утікачів - революціонерів, щоб вони не підривали режиму Кастра.

Таким чином сучасна американська закордонна політика „стримування" є насправді політикою достосовування до ініціятиви комуністів. Коли комуністична ініціятива переступає, на думку Вашинґтону, межі безпеки, тоді ЗДА протидіють їй, але також тільки півзасобами, побоюючись загострювати ситуацію. Коли ж комуністи стосують свої провокації у сяк-так „допускальних" межах, то Америка готова завжди ковтати гіркі пігулки в ім'я „мирного співіснування" — як ось, наприклад, брутальну поведінку совєтської поліції в жовтні ц. р. супроти американських військових аташе в СССР.

Державний секретар Раск правильно стверджує, що закордонна політика повинна бути двопартійною і не може бути залежною від кожночасних виборів. Вибори скінчилися, і настала пора для вирішень в закордонно - політичній ділянці. Нарід очікує, що вони прийдуть по лінії власної, а не комуністичної ініціятиви.

Панщизняна „пенсія"

Ще за Хрущова, який, як і його нинішні наступники, старався латати діряву колгоспну систему, в липні ц. р. у Москві на сесії Верховного Совєту прийнято закон про надання пенсії старим колгоспникам. Як не дивно, й досі не оголошено, до якого віку треба дожити і напрацюватися на колгоспній панщині, щоб ту пенсію одержати. Чому Кремль наважився на такий „указ"? Хто матиме право на пенсію, хто ні?

Закон пра надання пенсії колгоспникам — найбільш упослідженій клясі в СССР — з'явився на світ не з доброго серця партійного керівництва. Яких 30 років висіла в повітрі справа бодай якогось забезпечення колгоспників на старість. Становище було таке, що доки працював, доти щось мав, коли ж старечі руки були вже ні до чого, тоді вступав у силу комуністичний клич: „Хто не працює — той не їсть". Дідів і бабусь мали догодовувати їхні діти, або ж вони мусіли виконувати якусь роботу, як сторожі, пастухи колгоспної череди тощо. І лише тоді, коли стара людина не мала нікого з родини, — колгосп давав їй час від часу мінімальну допомогу, аби не згинула з голоду. Але це додатково обтяжувало колгоспи, які самі собі не належать — держава є їх власником. Колгоспи, змушені допомагати багатьом старим непрацездатним — не раз зривали пляни постачання хліба й продуктів. Правління колгоспів вимагали вже віддавна полагодити справу утримання старих трудівників, себто — пенсії. Це перша причина. Друга — іншого ґатунку: з колгоспів втікають усі, хто лише може. Туристи розповідають, що на українській землі працюють переважно жінки, а чоловіки під всякими претекстами втікають до міста, де можна заробити хоч скромну, а все таки реальну платню, а не обіцяні „кілограми зерна". Таким чином, надання пенсії колгоспникам — це стимулювання селян залишитись на їхній, не своїй землі.

Про висоту пенсії ще нічого не відомо. Міністер соціяльного забезпечення УССР, О. Фьодоров, досить туманно пояснює закон у „Радянській Україні" із 7-го жовтня ц. р. „Пенсії нараховується із середньомісячного фактичного заробітку за працю в колгоспі за будь-яких 5 років підряд (за вибором колгоспника) з останніх 15 років роботи перед оформленням пенсії. Членам колгоспів, які працювали менше як 5 років... пенсії нараховуються з середньомісячного заробітку в колгоспі за відпрацьований час". Коли б правління колгоспів загубило десь облік — тоді пенсію мають видати „на підставі показань двох і більше свідків колгоспною радою соціяльного забезпечення". Голови колгоспів, фахівці, механізатори одержуватимуть пенсію як робітники і службовці, себто ця категорія цілком відділена і віддалена від рядових колгоспників, і тут у законі вже нічого не згадується про „рівність". Якщо пенсіонер і далі працюватиме в колгоспі — він діставатиме і повну платню, і пенсію, — пряме заохочення працювати аж до смерти, бо праця дає владі прибуток. З пояснень О. Фьодорова довідуємось, що в колгоспах України „не скрізь збереглися дані обліку праці за минулі роки"... Є в законі важлива примітка: „Правлінням колгоспів та комісіям надано право не зараховувати до трудового стажу періоди, коли колгоспник без поважних причин не виходив на роботу, ухилявся від громадської праці". Чи не в цім головна суть нового закону: теоретично — пенсія, а практично — підганяння до праці.

Улас Самчук

КОЛИ ВМИРАЮТЬ ФРАЗИ

Основною прикметою кожної революції є те, що її роблять сердиті люди, виповнені сердитими фразами. І чим ті фрази сердитіші, тим більша запорука їх успіху.

Російська революція, після французької, б у л а, либонь, найсердитішою. Грабуй награбоване, бий, громи, ліквідуй, словом, „всіх панів до 'дної ями, нагаями, нагаями"! Скоро півстоліття викрикуються і пишуться палкі і найпалкіші фрази. Кожна книжка, кожна газета, кожний шкільний підручник — це крикливий, розпечений до гарячого ненавистю, плякат.

І, розуміється, гори обіцянок. Яких тільки піднебесних замків не обіцяла ця сердита добродійка. За одного тільки Хрущова, аж тричі, обіцялося „догнать і перегнать", скасування податків і навіть безплатну їзду київськими трамваями. П'ятирічки, семирічки, десятирічки, к а л е й д о скоп змін, тільки сама реальна дійсність залишалась залізо-бетонно незмінною. Боротьба за кусник хліба і звичайні штани з гаслом „пролетарі всіх країн" виповняла ввесь зміст щоденного буття того простору. „Пришли мені чайника, бо ми скоро, для пропаганди, заліземо на місяць, але звичайного чайника у нас не дістанеш", — писав недавно один „щасливий і радісний" громадянин тієї чудової країни своїй дочці в Канаді.

Справа, мабуть, в тому, що фрази революції, звичайно, порожні фрази, і що хапаються їх порожні голови, а хто розуміє закони порожнечі, тому не буде тяжко збагнути цю шараду. Фраза родить фразу, порожнеча — порожнечу, а їх сума — нужду.

Позбавитися тієї фрази, збалянсувати психіку, це значить позбавитися революції, а тим самим збалянсувати желятинну, отрусну, непевну дійсність країни. Від часу смерти Сталіна це стало бойовим завданням Кремлю. Навіть Хрущов почав розуміти, що людей годі до безконечности кормити самими гаслами, а треба додати до цього бодай трохи кукурудзи, лише він занадто довго був „найближчим соратником" і занадто накипів тією юшкою, щоб могти діяти конкретно. „От ви не вірите в комунізм, а я вірю", — казав він перед журналістами в Ню Йорку, і саме ця його „віра", а не знання, вимагала від нього не діла, а патетики й фрази.

Несподіваний і драстичний його упадок, це була незграбна, розпачлива спроба позбутися фрази. Фахівці, знавці, експерти цієї справи у цілому світі безнадійно ломлять голови, чому це сталося, і шукають відповіді у раціональних причинах, відмовляючись розуміти, що ціла та містерія діялася в Москві, де не конче діють арґументи рації.

Хрущова названо „порожнім фразером", „балакуном", а нові його наступники проголосили себе лиш різного роду фахівцями, спецами, діловими людьми. Дай Боже і нашому теляті вовка з'їсти. Позувати на ділових людей, не конче партійного типу, стало там черговою модою. Останній могикан старих талмудистів, славетний ґрос-цадик Суслов, намагається вмерти природньою смертю, а новий прем'єр Косиґін, — це вже чистої води технік діла і навіть без секретарства партії, яке перебрав інший технік, атлетичного вигляду Брежнєв, що, видається, вже не конче читав Маркса чи Леніна, а як щось і читав, то скорше Макіявеллі чи Бісмарка. Зацікавлених цим ґатунком людей відсилаю до м о г о роману „Темнота", який займається цими проблемами і де ви знайдете його під назвою Івана Мороза.

Ці люди вже знають, що революція не конче діло, а скорше пошесть, і чим скорше вони від неї звільняться, тим скорше оздоровиться їх життьова дійсність. За законами логіки це може статися, але не скорше, як вимруть або відійдуть всі ті різні „соратники" й „геніяльні батьки народу", ті борці й творці „світових пожеж" і інших, як казав Достоєвський, „великих смут".

Але чи самі теперішні „специ" і „ділові люди" Кремлю вже відірвалися від революції? Їх недавня поява на відомій гробниці, у відомій канонічній черговості на Красній площі ще нічого про це не каже. Правда, що фрази було менше, що одяги вождів були кращі, що, замість канонічної трійці геніяльних голів — Маркс - Ленін - Сталін, красувалася лише одна геніяльна голова Леніна. Одначе така редукція геніїв промовляє скорше до їх патріотичного серця, аніж до розуму. „Вперьод к побєдє комунізма!" і „Да здравствуєт вєлікій СССР — борєц-строітєль комунізма"! звучали цілком по-звичайному, червоні маси прапорів і чорні маси демонстрантів під ними діяли зовсім за рецептами „великого жовтня", а округлі, масивні силуети вождів, за вийнятком хіба Мікояна, який ніколи не був марксистом, а скорше талейраністом, переконливо пригадували „зграю славних" або краще „чергу славних" соратників „батька народів", а тим самим і потенціяльних кандидатів на „культ особи".

Хоча хто мав би стати черговим „батьком народів" — сказати покищо годі... Покищо від цього батьківства відмовляються всі, але саме те зачароване місце на тому могильному камені, під яким покоїться все ще живий труп революції, каже сам за себе. Тяжко сказати, чи в Совєтському Союзі знайдеться багато таких, які ще читають Леніна (колись відомий поет Єсенін признавався, що не читав його „ні при якій погоді"), але що йому й далі складають безконечні жертви майна, добробуту, щастя і крови двісті двадцять мільйонів громадян СССР — це ще істина незаперечна. І коли все це скінчиться, ледве чи міг би сказати теперішній новий спец, генеральний секретар... Хоча він напевно не раз про це думає.

Але воно все таки одного разу скінчиться. Блідкуть і поволі згасають фрази. Зникають Молотови, Каґановічі, Хрущови... Прийде час, і мавзолей спорожніє також.

ТУРБОТНІ КОМПАРТІЇ

Мюнхен. — Несподіваний переворот у Москві глибоко занепокоїв комуністичні партії різних країн. Звичайно, китайська компартія і її прихильники в світі радіють з того, що сталося в Москві: „ревізіоніст", „зрадник ленінізму", „наймит капіталу", Хрущов знаходиться на політичному цвинтарі. Мао сподівається, що тепер Китай гратиме першу ролю в комуністичному русі світу. Отже, володарі „небесної імперії" можуть тішитися.

Але комуністичні партії в країнах - сателітах і в Західній Европі непомалу стурбовані московською „чорною радою". Не тому, що комуністи цих країн мали особливі симпатії до Хрущова: вони пам'ятають, що Хрущов був найвірнішим сталінцем і на його руках кров мільйонів невинних людей, у тому числі й комуністів.

Однак комуністи західніх країн мають до Хрущова почуття вдячности за те, що, не зважаючи на своє криваве минуле, він рішився стати на чолі „десталінізації". Бо диктатура Сталіна давила мов намогильна плита комуністів сателітних країн, як і компартії у вільних країнах.

Несподівана ліквідація Хрущова і почата в Совєтському Союзі „дехрущовізація" (усунення його портретів, натяки в пресі на його „культ особи", на „родинну політику", на порушення колективного керівництва) непокоїть комуністів поза СССР ще й з іншого боку.

Уже проголошення боротьби проти культу Сталіна на 20-му з'їзді компартії в 1956-му році наробило багато шкоди комуністичному рухові. Бо треба зрозуміти душу вірного комуніста в Канаді, в Америці або у Франції: вчора Сталін був „вождем світового пролетаріяту", „генієм людства", а після 20-го з'їзду такий віруючий комуніст довідався, що Сталін був підлим злочинцем, убогим славолюбцем, який присвоював собі заслуги інших і посилав невинних людей на смерть. Душевне потрясення, що постало між комуністами після 1956 року, примусило не одного з них покинути партію.

Здавалося б, що після повалення культу Сталіна в СССР створюється система передачі влади без драматичних виступів. Але Хрущов сам дав приклад своїм наступникам до наслідування. Він без церемонії загнав „у куток" своїх противників — Молотова, Каґановіча, Маленкова, Булґаніна, криводушно поступив з маршалом Жуковим: вислав його з місією до Юґославії і в час неприсутности скинув його з посту міністра оборони.

Протягом кількох років Н. Хрущову удалося створити собі авторитет, використовуючи величезну пропаґандивну машину. Тож у вірних Москві комуністичних партіях робили рекляму Хрущову. Особливо ті партії, що обстоюють мирне співжиття комуністичних країн з некомуністичними, прославляли Хрущова як надію і спасителя людства від атомової війни.

І ось Хрущова не стало. Вождь КПСС, портрети якого висіли у комуністичних секретаріятах різних країн на почесному місці, мусів піти геть, і його найближчі товариші й вихованці навіть слова подяки йому не сказали.

Компартії, прихильні до Москви, пережили глибоку кризу після 1956-го року, коли довелося ліквідувати культ Сталіна. До речі, майже анекдотична пригода: в Парижі була станція в підземній залізниці звана „Сталінград". Комуністи після 20-го з'їзду домагалися скасувати цю назву. Міська рада цьому спротивилась, бо на зміну написів треба було великих витрат. Комуністи замазували написи „Сталінград" смолою, робили всякі саботажі, і таки добилися свого: назву „Сталінград" скасовано.

Тепер приходить на чергу Хрущов. Його повалення без попередньої наради із „братніми" компартіями, вразило комуністів у різних країнах. Вони вимагають пояснення від „старшого брата", хочуть знати, що їм казати своїм партійцям про цю подію. Само собою, в Москві їм скажуть, що КПСС сама має право призначати своїх секретарів і міністрів, і що Москва не бажає втручання „братніх" партій у свої внутрішні справи. Але це пояснення, мабуть, не задоволить нікого. Бо совєтська компартія претендувала — бути зразком для інших партій, а вийшло, що Хрущова вигнали як пса, хоч ще вчора його славили і кадили йому як герові.

П. А.

„ВІН ЗАБАГАТО ЗНАВ"

Західньонімецький журнал „Квік" з 27-го вересня ц. р. надрукував ілюстрований, не підписаний репортаж під заголовком „Він забагато знав" — про совєтську контррозвідку в наші часи. „Чому Совєти хотіли збути із світу гірчичним газом Горста Швіркманна?" — запитується читачів у підзаголовку. Репортаж присвячений випадку, що стався біля Москви у вересні цього року.

Коротко переказуємо зміст репортажу.

6-го вересня працівник західньонімецького консуляту в Москві, талановитий воєнно-технічний фахівець Горст Швіркманн і четверо його колеґ поїхали автом до розташованого на віддалі 80 кілометрів від Москви Загорського монастиря — резиденції митрополита російської православної церкви. На таку екскурсію вони одержали дозвіл від спеціяльної совєтської установи УПДК (мабуть „Управление по делам дипломатического корпуса"). На Богослуженні в монастирі було повно людей. Німецькі відвідувачі стояли поблизу вівтаря. Раптом Горст Швіркман відчув, що до нього хтось рвучко доторкнувся. Він оглянувся і побачив чоловіка років 40 віку, з якоюсь хустинкою в руці. Скоро цей чоловік зник із церкви. Після Богослуження німці пішли в іншу церкву. Там Швіркманнові здалося, що він відчуває якийсь дивний запах. Один із семінаристів пояснив йому, що той запах проникає із кухні через відчинене вікно у церкву. На кухні саме смажили рибу. О 2-ій годині дня німецька група поїхала своїм автом до Москви. Увечері в будинку німецького консуляту Горст Швіркманн відчув біль у тому місці, до якого доторкнувся в Загорському монастирі невідомий росіянин. На шкірі з'явилась пляма. Дивний запах не зникав. Зажурений Швіркманн звернувся до лікаря в американському консуляті. Лікар Стріт встановив, що його західньонімецького колеґу отруєно гірчичним газом — смертельно - отруйним навіть при малій дозі. Отруєно... у церкві? Д-р Стріт наказав негайно відіслати потерпілого до Німеччини у спеціяльну клініку.

Проте, коли німецький консул звернувся в цій справі на московське летовище, звідти заявили, що жадного вільного місця на літаках, які відлітають до Західньої Европи, не залишилось. Совєти, очевидно, дуже хотіли б мати Швіркманна як пацієнта у своєму шпиталі, бо лише так могли у нього дещо вивідати.

Нарешті 8-го вересня смертельно хворого Горста Швіркманна перевезли літаком до Бонну. Після довгого лікування — він видужав.

Чому совєтська розвідка обрала саме його за свою жертву? Бо Горст Швіркманн — один із найкращих у Західній Німеччині воєнно-технічних фахівців, зокрема в ділянці викривання таємних підслухових апаратів. Він — між іншим — допоміг розкрити кількадесят таких мініятюрних мікрофонів у стінах німецького консуляту в Москві і виробив спеціяльну методу, за якою оті вмуровані в стіни „комуністичні вуха" можна знаходити.

У репортажі наведено приклади розкриття совєтських мікрофонів, вмурованих у стіни різних амбасад і консулятів західніх країн. Ці мікрофони розшукувати важко, бо совєти застерегли за собою виключне право „ремонтувати" будинки чужоземних представництв. Деякі маленькі, як сірникова коробка, записувачі звуку працюють на батерійках, і до"них не треба навіть проводити дротів.

У кінці репортажу автор нагадує, що п'ять років тому у Мюнхені совєтський аґент забив з отруйної пістолі „українського політика в екзилі Ст. Бандеру" і стверджує, що подібний совєтський аґент вчинив замах на життя Горста Швіркманна біля Москви. За вбивство Степана Бандери аґент КГБ Сташинський одержав комуністичний орден „червоного прапора".

Репортаж ілюстровано світлинами: монастир у Загорську під Москвою, портрет фахового вбивці — керівника совєтської шпигунської служби, Владимира Семичастного, зображення беззвучної пістолі та малесенького мікрофона. 40 таких мікрофонів викрито в стінах американського консуляту в Москві. У кінці репортажу „Він забагато знав" автор приходить до такого слушного висновку: „Політичні вбивства є частиною офіційної совєтської політики".

У найновіших західньонімецьких коментарях до повалення Хрущова висунено здогад, що атентат на Швіркманна був зроблений совєтською таємною поліцією, щоб зірвати відвідини Хрущова у Бонні. Виходило б, що опозиція проти Хрущова діяла давно і пляново.

У церкві — картинна ґалерія

„У місті Новий Буг на Миколаївщині в будинку колишньої церкви влаштовано „Картинну ґалерію на громадських засадах". Екскурсово д а м и працюють тут студенти міського педагогічного училища". („Радянська Культура" з 1 листопада).

Володимир Янів

МІЖ СПЛЕТОМ ДРАКОНА Й МЕДАЛЬЙОНОМ ХРИСТА

(ПОДОРОЖНІЙ ЕСЕЙ З НОРВЕҐІЇ)

(12)

А проте, постійно серед безнадії внутрішня боротьба із драконом — туга за сонцем, за світлом, — і то з тою самою персеверативною силою, що й усі жахіття. Цей останній мотив зокрема сильний в університетській авлі, яку доручено розмалювати Мункові.

І подібно, як у Мунка в його найтемнішій безнадії просвітлює сонце, так другим основним мотивом у загальному норвезькому мистецтві впродовж століть, поруч із сплетом, як символом нерозгаданого чи хаосу, замкнений простір, ідеал „медальйону", як символ чогось завершеного, вияснeного, замкненого. Медальйон — протилежність сплету, це одночасно відповідь. Сплет — початок, медальйон — кінець. Сплет — інспірація, медальйон — розв'язка. Лад — на місце хаосу. А по дорозі між сплетом і медальйоном — плетінка, як символ трудної, але приманливої дороги, символ порядкування хаосу, символ краси ставання й розв'язування. Тому медальйон насамперед, але й головно, панує у церковному мистецтві, зокрема скрізь там, де виступає „альфа і омега". Слово, яке було в начатлі, Христос. Часто медальйон є саме на те, щоб відділити Христа від оточення.

Власне кажучи, проблема сплету, плетінки й медальйону мусить насунутися зразу ж у кожному історичному чи фолкльорному музеї, — таке багатство прикладів тих трьох мотивів. Та „персеверативність" у намаганні дійти до найкращої розв'язки чи „консервативність" у перейманні мотивів мусять рівночасно поставити питання про національну вдачу, бо ж мусить прийти питання, звідки саме береться та дивна послідовність. А раз стане проблема, — вона вимагає й свого вияснення, — уложення елементів у низку наслідків та причин. Коли сплет насамперед в архітектурі, коли плетінка радше зустрічається в різьбі, — зокрема часто на стовпах при фасадах церков чи при входових брамах, — тоді медальйони насамперед видно у малюнках, головно при вівтарях, на престольних образах чи таки на стінах вівтарного стола. Є, отже, виразна ієрархізація символів.

Засада „медальйону" полягає в тому, що цілий образ поділений на замкнені площі. При цьому центральна — головна — це здебільше видовжений овал, оточений змінною кількістю прямокутних площ.

Один „клясичний" приклад, — таки з історичного музею в Берґені, — це т. зв. „антімензале" з Нес-кірке в Зоґне з 12 ст. Посередині у прямокутнику медальйон у вигляді стилізованого хреста — чотири півовали, злучені між собою стятими частинами, при чому закінчення овалів творять кінці хреста. В тому стилізованому медальйоні — розп'яття Христа. Побіч центрального прямокутника із медальйоном 6 менших прямокутників, замкнених у собі, по три обабіч, зі сценами страстей, а саме: по лівому боці згори вниз — поцілунок Юди, бичування Спасителя при стовпі, хресна дорога; справа — Христа знімають з хреста (а Мати Божа стоїть із мечем у серці), Христа складають до гробу, Воскресіння.

Дуже цікавий медальйон, хоч не так розвинений, у церкві в Зондалі. В трохи видовженому колі (більший медальйон) овальний медальйон, що розділяє ціле коло на три частини. Середина — овал — зарезервована для розп'яття, а під хрестом ще тільки ангол. Обабіч середнього овалу-медальйону в частинах кола, перетятого овалом — Мати Божа й св. Йоан. При тому ще зображення розбійників на хрестах, але вони взагалі виходять поза коло. Таким чином тут медальйон, служачи, як засада упорядкування й як база композиції, рівночасно відіграє виразну ролю ієрархізації: розбійники належали до самої історії, але не належали до змісту, — вони не були гідні зайняти місце в безпосередньому сусідстві Христа, вони вийшли поза конструкцію.

Головний вівтар у катедрі в Тронгаймі також має горорізьби в медальйонах. Центральний прямокутник вміщує в овалі — Христа - Вчителя, а в чотирьох частинах прямокутника, що залишилися по боках овалу, чотири символи євангелистів. Обабіч головного прямокутника — 8 менших, по 4 справа й зліва. Перший ряд зліва має в горішній плоскорізьбі Благовіщення, в долішній Трьох Царів, другий ряд зліва — ближчий до центрального прямокутника: Різдво та Утечу до Єгипту. Справа медальйони повторюються ті самі й у тому самому порядку.

Було б зайвим множити приклади. Можна сказати хіба, що спеціяльне багатство зразків є ще в історичному музеї в Осльо.

Своє застосування знайшли „медальйони" також на меблях, зокрема на шафах та креденсах, але там вони менше впадають в очі, бо „медальйонова" декорація там найприродніша. Можна тільки згадати, що взагалі була тенденція до багатого удекорування меблів, що, здається, також потверджує індивідуалізм норвежців. Зокрема треба підкреслити витискання взорів на шкіряних фотелях.

Засада медальйонів стисло застосована на килимах та ґобеленах. Наприклад, тканина з Ґубрандзалі (1625 - 50) має в середньому — овальному — медальйоні людську голову в стилізації квіту, а кругом середнього чотири прямокутні довкільні із двома тваринними й двома людськими взорами навхрест. З цього ж Ґубрандзалю, але значно пізніше (XVIII ст.) тканина складається з чотирьох прямокутників, в яких подано сцени поклоніння трьох царів.

Засада видається доволі ясною: виловити істотне серед деталів, і підкреслити важливість відшуканого, замикаючи розв'язку проблеми в геометричну площу, при чому може ще бути „ієрархізація" замкнених площ, підкреслена більше або менше центральним положенням, чи пак вибраною геометричною формою.

Це змагання до ясности, до впорядкування, це намагання „зловити істотне" спричинилося, наприклад, до буйного розвитку малярства в добу академізму, що відповідав саме цій тенденції. З другого боку, мабуть, саме тому норвежці не мають нахилу до сучасного абстракціонізму. „Не мають нахилу" — не значить, що в них взагалі цей рід мистецтва не заступлений! Ні, він тільки менше поширений, ніж в інших країнах Заходу. Абстракціонізм знайшов своє застосування там, де він вповні зрозумілий і доцільний — в декоративному мистецтві, зокрема в килимах. Цікаву комбінацію абстрактного тла — „килимової стелі" — та фіґуративного фризу вздовж стін бачили ми в катедрі в Осльо. І це найкраще вказує на вміння творити здорові синтези. Зрештою, від зіштивніння в академізмі, від нудности надмірного повторювання оберіг норвежців саме змальований експресивний драматизм душі, що був тлом, на якому чи, може, з якого, як реакція, зродилося бажання упорядкованости й ясности.

ОПУБЛІКОВАНО ДОКУМЕНТИ МИНУЛОГО УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

В місяці жовтні появилася у видавництві „Юніверсіті Торонто Прес" праця д-ра Кисілевського п.н.: "Early Ukrainian Settlements in Canada, 1895-1900", а в підтитулі: "Dr. Josef Oleskow's Role in the Settlement of the Canadian North West".

Ця 420 сторінкова англомовна праця має в додатку ще 26 сторінок вступу, що числовані по римськи та 16 сторінок різних фотографій. Титул і підтитул цього, в твердій оправі, люксусового видання, повністю покривають тематичний матеріял; з тим, що підтитулом покрито першу частину праці, в якій детально з'ясовується ролю д-ра Иосипа Олеськова в масовому поселенні українців в Канаді (сторінки 1-131 включно) годі, коли українським груповим поселенням на заході Канади присвячено решту цієї публікації. До цих вчасних групових поселень в Канаді належать такі місцевості й округи: Стюартбурн, Давфин, Плезант Говм, Страткл ер — всі в Манітобі, Йорктон і Ростерн в Саскачевані та Една-Стар в Алберті.

Обі частини цієї виняткової праці є обильно цитовані даними з урядових документів, що заховалися в архівах іміграційного уряду в Оттаві і тим самим для читача, а зокрема для історика українців неоцінену вартість, як першоджерельний матеріял в досліджуванні минулого українців Канади. Праця ця відкриває перед нами досі невідоме минуле нашої іміграції, про котре читалось тільки в споминах наших піонерів, що часто як звичайно буває, є суб'єктивні.

Праця д-ра Кисілевського принесла солідний документальний матеріял, на підставі якого можна розводити різні теореми та давати оцінку нашого минулого. Автор насвітлив передусім ролю д-ра И. Олеськова, промотора нашого групового поселення, що, як виявляється з урядових документів, була незаперечно плянова і далекосяжна. Українська іміграція до часів д-ра Олеськова, з винятком Небилівської групи, була індивідуальна і розгублена, а часто нотована під чужими, іншими прізвищами. Д-р Олеськів наставляв українську іміграційну хвилю до Канади на плянові етапи, що переростали часто дрібні пляни тих чинників в Канаді, що іміграцію кермували та за неї відповідали. Єдиний з більших умів, що вмів оцінити пляни д-ра Олеськова, був в початках (1895) міністер внутрішніх справ Т. Мейн Дейлі, а опісля Клифорд Сифтон, що в роках 1896-1906 відіграв визначну ролю в поселенні українців, а тоді т. зв. Галішенс. П'ять років був д-р Олеськів в особистому і листовному контакті з канадійським урядом і з гордістю треба замітити, що цей репрезентант галицького українства був на висоті свого завдання і, коли б канадійські іміграційні чинники були прислухалися радам і плянам українського репрезентанта, Канада була б зискала багато більше, а українські поселенці не були б виставлені на важкі умовини іміграційної дійсности, включно зі смертністю дітей.

Навіть при тих важких поселенчих умовинах виросло декілька вище згаданих українських колоній, —що відіграли в історії українців Канади в пізніших роках визначну організаційну ролю. Все це завдяки д-ру Олеськову та його плянованій передбачливості, що вмів оцінити вартості групового поселення для національної спільноти. Праця д-ра Кисілевського — це нові факти, що держаться джерельних інформацій, а тільки час від часу перетикувані різними споминами, радше для відпруження уваги читача, чим для документації. Праця д-ра Кисілевського переростає всі інші праці в цій ділянці і тим самим дає тверді —основи для остаточно оформленої історії українців Канади в політичному та соціяльному відношенні. Праця ця відкриває для нас п'ятирічний період історії, що був присипаний пилом забуття і незнання. Цей період в поселенні українців Канади виявляється найбільш пляновим і упорядкованим, бо над ним глядів широкий ум д-ра Олеськова.

Хоч праця повна документальних цитат, вона читається легко, з таємничим зацікавленням та певним пієтизмом до нашого минулого. Вступ до праці написав Дж. В. Симпсон, професор Саскачеванського Університету, що дав симпатичну сильветку постаті автора праці.

Видання фінансувала Українська Канадійська Дослідча Фундація, що її очолює відомий громадський діяч в Канаді, син українських піонерів Алберти, колишній старшина Канадійської Армії Степан Павлюк. Фундацію цю оснували три відділи Українського Канадійського Легіону-Торонто, Гамілтон та Сент Кетеренс. Почуття признання, що ця фундація приспорила фонди на так важливе видання, наповняє читача великим вдоволенням і гордістю, що українські піонери дали не тільки хліборобів та членів різних професій Канади. Вони дали теж патріотів воїнів Канади. котрі хотять документально закріпити працю і своїх батьків, дідів та прадідів в Канаді та гідно відмітити їхній внесок в розбудову цієї країни.

Немає сумніву, що цей щасливий і дуже корисний видавничий почин Української Канадійської Дослідчої Фундації повністю піддержать не тільки ветерани других відділів Українського Канадійського Легіону, але теж ціла українська спільнота Канади та ЗДА. Тим більш, що УКД-Фундація має в пляні дальші важливі публікації.

Д-р Михайло Марунчак

Етнічна преса Торонта домагається рівноправности

Торонто. — Укр. представництво та інші видавництва і редакції — члени Канадійського Об'єднання Етнічної Преси, знову звернулися до Міської Управи з проханням покращити інформаційні зв'язки Управи з етнічною пресою, подавати і для етнічної преси, а не лише для англомовної, різні оголошення тощо. Навіть виборчі оголошення Міська Управа Торонта подає лише до англомовної преси, оминаючи тих людей, які не володіють англійською мовою. Вже майже 10 років тривають подібні пригадки. Але й теперішній посадник міста Філіп Гівенс і голова Контрольної Ради Вілліям Аллен нічого конкретно не зробили, хоча під час виборчої кампанії вони та їхні колеги хвалили етнічні групи, в тому числі українців, за великий вклад в економіку Торонта й цілої округи. Екзекутива Об'єднання Етнічної Преси, як повідомляє тижневик „Новий Шлях", не залишить цієї справи, коли представниками влади не однаково трактується однакових громадян і однакових платників податків.

Нове ЦК КПСС — старі вказівки щодо літератури й мистецтва

Москва. — У „Правді" з 1. листопада опубліковано передову під заголовком „Надхненні ідеї художньої творчости". Спираючись на постанови 20, 21 і 22 з'їздів компартії СССР, „Правда" пише, підкреслюючи думку чорним шрифтом: „Творчу інтелігенцію партія покликала боротися за партійність і народність, за високу ідейність". У передовій підкреслено й імперіялістично - русифікаторську настанову Москви супроти поневолених народів, їхніх мов і культур:: „З приємністю відзначаємо все ширший обмін культурними вартостями між братськими республіками, а також між СССР і іншими країнами. *Демонстрацією тісного єднання-співпраці культур російського і казахського народів була щойно закінчена декада російської культури в Казахстані."* Згадується також про Тижні совєтського кіно в Польщі, Франції, в Африці й ЗДА, як про чергове досягнення „соціялістичної культури". На цих Тижнях, як відомо, показують чужоземним *глядачам* фільми лише про Росію, тільки російською мовою і тільки російських кіностудій.

3000 осіб на концерті в честь Т. Шевченка в Сан Франсіско

Старанням Відділу УККА в Сан Франсіско відбувся 20-го вересня в Голден Гейт Парку в Сан Франсіско концерт в честь Т. Шевченка, на якому було три тисячі осіб.

Приготування тривали півроку. Треба було дістати згоду управи міських парків на влаштування концерту в рамках музичних імпрез, які відбуваються кожної неділі в згаданому парку. Коли цю справу позитивно полагоджено, Екзекутива стала перед новою проблемою: Управа міських парків погодилася на концерт в честь Т. Шевченка, але під умовою, що на цьому концерті буде виступати міська духова оркестра, яка в парку грає кожної неділі, для розваги відвідувачів. Хоч цю оркестру оплачує місто, то трудність полягала у тому, що треба було роздобути ноти українських музичних творів, з яких могла би грати згадана оркестра. Як відомо, таких нот не можна дістати в крамницях з нотами. Але удалось дістати ноти.

Ішла праця групи танцюристів. На нашому терені було лише кілька осіб, які мали нагоду раніше виступати в ансамблях танцю. Цю групу очолила пані Оля Вермонт, якій до помочі став пан Іван Поліщук. Вони приєднали до своєї групи доростаючу молодь з нашого терену та почали підготовку до виступу в парку, яка теж тривала цілий рік. У між часі ця група танцюристів виступала з деякими танцями перед українською та американською публіками. Всі ці виступи були приготуванням до виступу на концерті в честь Т. Шевченка в Голден Гейт Парку.

Остаточно прийшов довго очікуваний день 20-го вересня 1964 р. Вже вранці на високій щоглі в парку повівав гордо український прапор на знак, що в цьому дні буде українське свято. Перед другою годиною майже всі місця були зайняті, а точно о другій годині оркестра почала концерт українським національним гимном. Звуки українського національного г и м н у зробили велике враження на численну українську публіку. Можна було помітити сльози радости в очах багатьох осіб. По укр. гимні оркестра виконала амер. гимн. Опісля слідувала увертюра до опери „Запорожець за Дунаєм". Оркестра виконала ще марш в честь Т. Шевченка муз. Романа Лесика, дві в'язанки укр. військових пісень, два танці з опери „Запорожець за Дунаєм" та „Заповіт" Шевченка муз. Стеценка. За вийнятком увертюри до опери „Запорожець за Дунаєм", яку зоркестрував О. Залеський, всі інші твори оркестрував композитор Роман Лесик з Клівленду, Огайо.

Згадані музичні твори були переплетені українськими танцями, які виконала наша група танцюристів. Наперед виступали діти, які виконали два танці. Потім виступали дорослі з такими танцями, як гарна Коломийка і Гопак. Треба відмітити, що наша група танцюристів, хоч складається лише з аматорів, виконала всі танці бездоганно. За те численна публіка нагородила її багато разів бурею оплесків. Наші танцюристи отримали заслужену моральну нагороду за посвяту часу і енергії, потрібну для вивчення танків. Об'єктивному глядачеві важко сказати, котрий танець був найкращим. Всі були гарні. Представникам місцевої преси найбільш подобався Запорожець. На другий день газета „Сан Франсіско Екзамінер" помістила велику світлину, яка представляла чотирьох козаків, які танцем зображають козацький герець. Знятий момент є повний динаміки.

Цим святом досягнено теж і політичної цілі. Газета „Сан Франсіско Егзамінер" помістила велику світлину з концерту, а репортер подав інформації про концерт, про Шевченка та про українську справу.

До піднесення поваги цієї імпрези багато причинився теж портрет Шевченка роботи маляра Г. Тоцького та великого розміру 18×8 футів прапор, який для цієї імпрези приготовив Відділ СУА в Сан Франсіско. Святом проводив дуже вміло п. Данило Марчишин.

На закінчення цього звіту подано, як на це свято реагувала численна публіка. Всі українці, яких на святі було приблизно 200 осіб, мабуть без виїмку мали вдоволення, що гарною програмою відзначено українського поета, Тараса Шевченка, не у замкненому укр. колі, але форумі міста Сан Франсіска у приявності численної публіки. Американці були захоплені цією програмою, що виявлялося гучними оплесками. На святі було теж багато росіян, які живуть в околиці парку. Свідомо чи несвідомо вони прийшли теж до парку та мали нагоду побачити, як українці віддають честь своєму національному Пророкові.

Реакцію на це свято місцевих росіян відзеркалює стаття, яка появилася у їхньому місцевому щоденнику „Руская Жизнь", з 24-го вересня 1964 р. У цій статті російський шовініст, малорос з Полтави хвастається своєю неетичною та високо некультурною поведінкою на цьому святі, він теж з н е в а ж л и в о висловлюється про ідею української державности. Г а з е т а „Р у с к а я Жизнь", дала ще один доказ своєї культурности, вмістивши цю статтю.

Екзекутива Відділу УККА

До 70-ліття актора Теодора Федоровича

Цього року минуло 70-ліття з дня народження і 45-ліття служби українській Мельпомені відносно мало відомому широкій громаді акторові, Теодорові Федоровичу, який живе поблизу Ню Йорку. Родом з Харківщини, працівник різних театрів у тій частині України, Т. Федорович після закінчення війни поселився в Західній Німеччині.

У Верхтесґадені, в таборі „Орлик" п. Т. Федорович зорганізував український реалістичний театр „Орлик". У 23 місцях поселення українців за перші повоєнні роки „Орлик" показав „Мірандоліну" й „Мартина Борулю", „Молоду кров" і „Сватання на Гончарівці", „Багряні рожі" і „Гість з Бразилії", „Назара Стодолю" і „Рожеве павутиння", разом понад 20 п'єс українських і чужоземних авторів. Переважну більшість їх поставив організатор театру, п. Т. Тудор. Під цим псевдонімом кривсь відомий на Україні актор Теодор Федорович, якому недавно, — після постави „Наталки Полтавки" і виконання ролі Возного — співали в Ню Йорку „Многая літа" понад тисяча зворушених глядачів.

У 1947-му році в журналі „Пу-Гу" писав В. Ч. про одну з вистав театру „Орлик", а саме „Одруження" М. Гоголя, як про „справжнє свято реалістичного українського театру, стилю, що його останнім часом у нас, на жаль, почали трохи чи не зневажливо трактувати". В реалістичному стилі поставив Т. Федорович з Українським Оперовим Ансамблем у Ню Йорку завжди молоду „Наталку Полтавку". Не зважаючи на вік, він збагатив цю виставу ще й приємними декораціями; він же працював над декораціями для „Сватання на Гончарівці" і частково над оформленням сцени для опери „Запорожець за Дунаєм". Не даремно після вистави в Ню Йорку привітали невтомного діяча української сцени, актора Теодора Федоровича — з 70-річчям молодости.

(лп)

У Запоріжжі ще один пам'ятник Ленінові

З нагоди 47-их роковин т. зв. жовтневої революції, у місті Запоріжжі встановлено понад 20-метрової висоти пам'ятника В. Ленінові — вождеві Росії в роки, коли червоні *полчища* Муравйова загарбували Україну в боротьбі проти війська Української Народної Республіки. На пам'ятнику написано відомі слова Леніна: „Комунізм — це совєтська власть плюс електрифікація всієї страни". — явний анахронізм у наші часи, бо електрофікація це необхідність, а не досягнення чи політика. Перший пам'ятник Леніну, поставлений давніше, стоїть у міському сквері; новий споруджено біля дніпрової греблі. У місті Запоріжжі немає пам'ятників ні полководцям запорозького козацтва, ані українським гетьманам.

Дітройт у поклоні Шевченкові

18 жовтня українці Дітройту переглянули мистецькі сили свого міста і запрошених мистців-гостей.

Останній концерт в одній з найкращих заль Дітройту, влаштували Українські Градуанти Дітройту і Віндзору, і треба признати, що був він успішний і на відповідній висоті. На їхніх імпрезах ми бачимо іншу публіку, як на національних чи релігійних. Це тут роджені українці і багато запрошених їх гостей не українців, представників різних галузей бизнесового і мистецького світу. Не бракує на цих імпрезах і молоді, студентів, американців чи прибулих з Европи. Заля Форда на імпрезах наших ґрадуантів є заповнена 3.000 публікою, яка є захоплена імпрезою. Чистий прибуток призначений на стипендії для нашої талановитої студіюючої молоді.

Д-р Д. Квітковський, відомий адвокат нашого міста і суспільний діяч, бувший довголітній голова Конгресового Комітету, а останньо окружний голова відділів Українського Народнього Союзу, і цим разом виявив непересічні організаційні здібності, як голова, у чому йому помагала управа ґрадуантів, д-р Р. Гавриш, проф. С. Віхар і Р. Сепел при знаменитій співпраці всіх майже ґрадуантів.

Концерт почався Американським Гимном, який виконала п. М. Брездень. Пані Н. Віхар, заповідачка програми, старалася давати пояснення до програми для чужих гостей коротко і мило. Концерт розпочав мішаний хор Трембіта у складі 77 осіб, який виконав першу частину „Радуйся ниво" — Лисенка і „А вже весна" — Ливенка. Новий диригент д-р Б. Кушнір може замало ще вжився і опанував хор.

Жіночий хор під його проводом виконав „Ох і хилить" — Лисенка, Танок русалок з опери „Утоплена" — Лисенка, „Пливе човен" — народна пісня, зробив гарне здорове враження. Гарні перші сопрани, дещо заслабі другі, а альти, хоч голосово добрі, не були вповні збалянсовані з цілістю.

Чоловічий хор, ядро цілої великої „Трембіти" зробив дуже гарне враження піснею „Ой нема - нема". Гарні „піяна" і крещенда, прекрасні баси-октавісти, з дещо заслабими першими тенорами, здобували прихильне наставлення слухачів. Брак витриманости в цілості послабив це гарне враження у дальшому виконанні уривків з Гамалії і у прекраснім примітиві П. Демуцького „Ой з-за гори".

Крім хору Трембіта виступив великий Танцювальний Ансамбль Чайка з Гемілтону в Канаді під проводом Б. Клуня. Ансамбль цей заслуговує на спеціяльну увагу з огляду на свою професійність у виконанні танків, як також з огляду на оригінальні помисли. Численна публіка сприйняла їхні виступи з піднесенням і гучними невгаваючими оплесками дякувала виконавцям і їхньому керівникові за таке ефектовне виконання танків. До успіху „Чайки" у великій мірі причинилася струнна оркестра „Кобзар" під проводом С. Милса, яка пригравала до танків і виконала гарні настроєві мелодії.

Солістка Р. Садова виконувала дві пісні з оркестрою і дві з фортепіяном, — потребує ще праці над собою, щоб могла показати свій гарний голос.

Хоч ціла програма була на відповідній висоті, хоч танки були оплескувані безперервно, то під мистецьким оглядом вершком цілої програми був виступ п. Галини Андреадіс з Ню Йорку, відомої вже в Америці і Канаді оперової солістки. Маючи у своєму репертуарі 12 опер і багато концертових пісень чужих і українських композиторів, та маючи за собою виступи у славному театрі Кольон у Буенос Айрес, а останньо здобувши серця усіх, що її дотепер слухали в Америці і Канаді, іде вона тріюмфальним х о д о м вперед. Пані Галина є скромна і тактовна до усіх, що її зустрічають, надмірно чутлива у виконанні кожної пісні. Дітройтська вироблена публіка скоро пізналася на її висококваліфікованих я к о с т я х, сприйняла надзвичайно тепло і щиро її високомистецькі виступи і нагородила її гураганними оплесками і змусила до наддатків.

Пані Галина здобула собі рідкісне признання. Публіка любить її чудовий голос без огляду на те, що вона співає. Багатство її репертуару — мистецько багата минувшина поставила її тепер в ряди наших найкращих професійних солісток по цей бік океану. Ті, що не мали змоги почути пані Галину особисто і ті, які захоплювалися її голосом на концерті, у короткому часі будуть мати змогу почути її чудовий — Богом даний голос — на грамофонних платівках, які скоро появляться по українських осередках у виконанні компанії Колюмбус. Щоб урізноманітнити платівку пані Галина запросила до співучасти відому солістку паню М. Кокольську до прекрасних дуетів, як також свого партнера з Арґентини п. Сасика і знаменитого акомпаніятора. Чудова обкладинка прекрасні пісні і вищезгадані солісти є запорукою, що платівка буде високої мистецької якости, на яку невтерпеливо чекаємо.

За концерт належиться зложити нашим ґрадуантам під проводом д-ра Д. Квітковського публічне признання від цілої громади, яка так численно з'явилася, щоб звеличати своєю участю закінчення святкувань Шевченківського Року. Щоб оцінити намагання ґрадуантів роздобути фонди для нашої студіюючої молоді, а у якому, крім ґрадуантів, допомогою в цьому шляхетному ділі є фундація ім. Івана Франка, що її душею є проф. С. Віхар.

Солістам і хорові Трембіта акомпаніювала люблена всіми пані О. Соловій.

Кирило Цепенда

Закінчується праця над великим збірником „Дитяча література й виховання"

Торонто. — Об'єднання Працівників Дитячої літератури ім. Л. Глібова, ОПДЛ, закінчує підготову матеріялів до великого збірника під заг. „Дитяча література і виховання". Збірник заплановано видати, коли буде відповідна фінансова підтримка збоку громадянства, в перших місяцях 1955 року, з нагоди 75-річчя появи дитячого журналу „Дзвінок" у Львові, в якому вперше містилися найкращі твори для української дитини І. Франка, Л. Українки, М. Коцюбинського та ін. У збірнику будуть матеріяли про українську дитячу літературу і дитячу пресу, в тому числі про „Дзвінок" і про „Веселку", про видання на еміграції, про діяльність ОПДЛ. Будуть поміщені статті, що стосуються провідних письменників для дітей, ілюстрацій дитячих видань, психології дитини; рецензії, словник давніших і сучасних письменників для дітей і видавців дитячої літератури. У „Дитячій літературі й вихованню" читач найде також статті на тему дитячої літератури Б. Грінченка, Л. Старицької-Черняхівської та ін., а також частину доповідей на з'їздах ОПДЛ. Управу ОПДЛ тепер очолюють ред. В. Гошовський голова, Л. Полтава — заступник голови на ЗДА, д-р Ю. Лисяк — секретар, Р. Г. Березовський — скарбник. Центральний осідок Управи ОПДЛ знаходиться у Канаді. З метою придбання фондів на видання збірника „Дитяча література й виховання" Управа ОПДЛ розсилає підписні листи жертводавців. Одночасно із Міжнародним з'їздом українських письменників у екзилі, об'єднаних у „Слові", що відбудеться в грудні ц.р. в Ню Йорку, відбудеться — як частина того з'їзду, — і З'їзд ОПДЛ. Запланований збірник заповнить велику прогалину в українському літературознавству, бо, пригадуємо, і дотепер у поневоленій Україні ворог не дозволяє на вихід „Історії української дитячої літератури", знаючи, що кожна свідома національна одиниця формується з дитинства. Педагоги й батьки знайдуть у збірнику „Дитяча література й виховання" багато цікавих і цінних виховних та пізнавальних матеріялів. Для тих громадян і громадянок, які бажали б спричинитися до —появи цього важливого з усіх оглядів видання подаємо адресу: Ass'n of Ukrainian Writers for Children, c/o Mr. J. Lysiak, 50 Jerome Street, Toronto 9, Ont., Canada.

Німецька преса про Тараса Шевченка

Як інформує тижневик „Шлях Перемоги" з Мюнхену, останнім часом у західньо німецькій пресі було декілька статтей чи заміток про Т. Шевченка. У газеті „Дойчес Адельблятс" з 15 вересня ц. р. опубліковано велику статтю Анґеліки фон Шукман „Тарас Шевченко — геній і титан" — зразок об'єктивности і точности інформацій про ролю і значення Т. Шевченка в українській і світовій поезії. Авторка підкреслює, що не російські письменники й поети — Лермонтов, Пушкін чи Достоєвський показали „пекло людського горя", а Т. Шевченко, „геніяльний адвокат своєї чудової, але нещасливої Батьківщини України". Авторка справедливо називає Тараса Шевченка символом боротьби за свободу усіх народів світу. У щоденнику „Мюнхенер Меркур" з 16 вересня надруковано рецензію на нове видання Німецько-Українського Товариства в Мюнхені „Тарас Шевченко — Рембрандт Сходу". Рецензія ілюстрована портретом Т. Шевченка та факсиміле підпису поета. Позитивно оцінюючи це шевченкознавче видання, автор рецензії все таки сплутує Росію з Україною.

У Швайцарії відбулася виставка малярських праць Темістокля Вирсти

Берн, Швайцарія. — В днях 29 вересня до 24 жовтня відбувалася тут в Ауріґа — відомій швайцарській ґалерії сучасного мистецтва виставка малярських праць українського маляра-модерніста Темістокла Вирсти з Парижу. Теміснтокл Вирста, колишній архітект, що за його проєктом побудовано у Франції багато кінових заль і декілька лодерних житлових будинків, від двох років покинув архітектуру і займається виключно малярством. Його брат Аристид Вирста відомий український музиколог й автор численних статтей і енциклопедичних гасел про українську музику і її історію. Народжений Темістокл Вирста 1923 року в родині вчителя на Буковині. Після закінчення студій архітектури у високих школах Заходу він поселився з 1950 року у Парижі і згодом включився в мистецьке життя Монпарнасу. Як многонадійний маляр-абстракціоніст Паризької школи він виставляв свої праці в багатьох салонах і ґалеріях мистецтва, здобуваючи прихильну оцінку мистецької критики.

Виставка Вадима Доброліжа в Едмонтоні

„Едмонтон Джорнал" з 2-го жовтня вмістив дуже довгу статтю та світлину про Вадима Доброліжа, — пера Керен Гардінґ, яка тепло й щиро, оцінила вартість творчости мистця в Канаді і в Україні.

Вадим Доброліж зробив громадянству Едлонтону милу несподіванку, в л а ш товуючи виставку своїх малярських праць в неділю 4 жовтня, в в залі Інституту св. Івана.

Велике число відвідувачів, їхній настрій та зацікавлення свідчать про те, що мистець кисти — Вадим Доброліж подбав, щоб його дорібок — 109 експонатів, — був естетично розміщений.

Виставлені праці можна оцінювати за такими групами: портрети — 9; історичні та побутові — 10; красвиди з України та інших країв — 29; більші композиції з різною тематикою — 7; релігійні твори — 29; театральні декоративні праці — 36.

Розглядаючи техніку В. Доброліжа, нам приємно підкреслити її дуже широку многогранність. Олійна техніка обіймає 35 картин; пастелева — 5; акварeля — 29; темпера — 17; індійське чорнило — 4; техніка пера — 1; олівець — 2; шовкосітка — 2. До скульптури Доброліжа слід зачислити кілька творів в глині, гіпсі й плястрі.

В нашій статті не будемо зупинятися над життєписом мистця та його щирою настановою до суспільної праці.

Щиросердешне т о н у вання кольорів, світлотіні, відважний розмах, композиція задуму, мистецька розв'язка площ, ідеї, перспектива, підхожа техніка до даного задуму — все це виїмково-важливі елементи, а теж у його особовість.

Великий дорібок творчости В. Доброліжа переконує глядача, що мистець без цілющої води рідної батьківщини відчуває в своїй душі оте „свшанзілля", що він змагався та змагається не лиш за себевиявлення, але й за те, щоб завершити свої твори та осягнути клясичний ідеал.

Кожне прямування до себевияву та завершення, — це велика душевна мука й наснага мистця, що годі її відмежувати від більших чи менших фізичних мук. Серед терпінь, мистець передає їх симптоми своїм творам, і це стає прикметою власного, відмінного від творчости інших мистців. Кольорит та своєрідність техніки надають творам В. Доброліжа прикмет його власного „я", всі його твори є його себесвітленням, яке сягає глибоко коренем в широке русло української душі навіть у творах, що не пов'язані з рідною тематикою.

Коли вглибитесь в деякі картини чи різьби Вадима, то відчуєте, що стилізація задуму є послідовна. Твори переконують про велику творчу напругу та вдумливу експресію, а це не маловажне — це ж основна справа, що підкреслює значення психологічних моментів у творчості.

Декоративне багатство й задум у творах мистця,— це не випадкові речі й не відірвані; це змістовна суцільність душі Вадима Доброліжа, що знаходить своє відзеркалення в інших його техніках, а в графічному оформленні різних книжок, та інших експонатів графіки переважає субтельність кольорів у мотивах рослинности запозиченої від багатої природи нашої страдальної України. Це підказує щирість та нерозривну пов'язаність мистця з рідною природою..

Портредити Вадима Доброліжа, чи не найважча ділянка його малярства, та його красвиди підказують, що мистець студіює постійно перспективу й за помічччю тонацій та допасованости кольорів розв'язує її таємницю.

Оглянувши виставку Вадима Доброліжа, роздуму є т е, над нею глибоко й ви переконані про повний, слушний, незрівняний ритм, успіх у мистецькій напрузі, акції тощо.

Вадим Доброліж — цікава особистість, що пробивалась у змаганнях за те, чого вимагає мистецтво. Це є його власна школа, ніким не накинена. Безперечно, це ставить мистця завжди в конфлікт перш-за-все з собою та оточенням, і лише талант, важка праця, творча наснага та мистецька рішучість висунули Вадима Доброліжа на передове місце в мистецтві, щоб не стати „виваром у чужому горшку", а мистцем власних ідей для завершення в ідеалах.

В. Ніньовський

Можливість стипендій

Управа дому Української Науки в Мюнхені повідомляє, що в Німеччині відкрилась можливість для наших молодих адептів науки користуватися стипендіями т. зв. „Гумбольдт — Штіфтунг" на таких умовах:

1. Кандидати не зв'язані місцем свого перебування, а тому можуть бути з усіх країв світу.

2. Стипендії отримують тільки кваліфіковані кандидати, що відповідають таким вимогам:

а) повинні мати докторат, певну наукову підготовку та принаймні дворічну наукову діяльність,

б) бути віком від 25 до 35 років, хоч щодо цього можуть бути винятки.

Стипендії тривають один рік у висоті 1.000 н. м. місячно. Бажаючі дістати більш докладні інформації в цій справі зволять звертатися безпосередньо до Дирекції „Гумбольдт — Штіфтунг" на адресу: Bad Godesberg, Schillerstr. 12, Direktion der Humboldt-Stiftung, West Germany, або на адресу Дому Української Науки до одної з його установ: УВУ, УТГІ, НТШ: Muenchen 27, Laplacestr. 24, Haus der Ukrainischen Wissenschaft, West Germany.

Управа Дому Української Науки

МІСТО НАД СИНІМ ОЗЕРОМ

Ми дістали від 22-го Відділу СУА в Шикаго запрошення загостити до них з авторським вечором.

З нагоди нашого авторського вечора, це значить Оксани Керч та Володимира Куліша, що відбувся 3-го жовтня в залі Тейлоргавз, я хотіла б розповісти про свої враження від гарного міста Шикаго, що лежить над гарним озером Мишиґен та його української частини. Шикаго ще здавна в моїй уяві було якимсь гігантським м'ясокомбінатом, що гриміло ревом убиваної рогатої худоби, напоєне випарами крови та затроєне димами індустрії. Це все я мала від повістей Люїса Сінклера, а в останніх часах на цьому непривітному тлі ще вимальовувалася жахлива тінь Аль Капоне.

Можливо, відбувши подорож літаком, ми були б не такі втомлені, але й не відчули б різниці між рухливим сходом і степовим заходом, яка не могла заховатись від пасарижів „Сірої собаки". Минувши мальовничі Голубі гори Пенсильвенії та добрий десяток тунелів, ми опинилися в безкрайому, здається, Огайо, що нагадує розлогі пампи Арґентини, засіяні в міру потреби пшеницею чи кукурудзою. Зовсім незначний перехід до стейту Іллиной, і перед нашими вже трохи знудженими очима зарясніло сталеве павутиння придорожніх світел, рейок, безконечні лінії мотелів, а далі передмістя, індустрійна частина Шикаго. Вона така, як ми чекали, сіра з чорними каналами, паруючими спорудами, фабричними димарями, що дихали полум'ям, а далі підземні тунелі, площі для паркування авт і вулиці.

Гаснуть світла нічної реклями, вирізуються на сірому небі стрільчасті церкви, прокидається місто роєм пішоходів, що товпляться на автобусних зупинках, відкриваються ланчонети. Наш шлях до гостинного дому доктора Олександра Фаріона та його дружини, приятелів ще з Арґентини, які живуть біля гарного скверу, двадцять бльоків від „юкітавну" і два від польського парку. Поляків у Шикаго мільйон і хто нарікає на нашу пресу, хай загляне в їхній щоденник.

Забувши переставити годинники взад на годину, ми побудили наших приятелів, але вони прийняли нас радісно, і кинулись показувати нам місто, щоб ми „нічого не пропустили". Перші кроки ми спрямували до того ж українського міста, що трошки нагадує Станиславів, особливо головна вулиця повна українських крамниць, установ та будинків різних організацій. Пласт, СУМ мають свої будинки поруч, а футболісти купили „фюнерал говм" і перебудувавши, зробили з нього веселе прибіжище української молоді, яка понад головами батьків не зважає на партійні різниці. Одумівці, пластуни, сумівці та мунівці налітають на колишню „трупарню" і там витанцьовують молодечу енерґію. Вони теж спільно влаштовують різні свята, доповіді. Ось збиралися спільно відсвяткувати 50-ліття Усусусів. Приклад іншим містам!

Про Шикаго не наше, а те ославлене кіном та подорожними бюрами, слід сказати, що воно таки гарне. Власне мальовнича і елеґантна набережна частина, які дві-три вулиці, рівнобіжні до озера з монументальними будівлями найостаннішої моди, дорогими крамницями та елеґантною публікою, як в Ріо де Жанейро, поза головною „руа Бранко" ховає бруд, нужду і якийсь другий сорт населення... На березі музеї, планетаріюми, будівлі з мармору, сталі й шкла, височить вежа „Пруденшел", що з неї можна побачити чотири стейти. Віє вітер, здається хоче зірвати голову з плечей, ми повертаємось до безкрайого озера, а очі линуть туди на схід. Здається, за тою голубозеленою водою ген наш край... На воді колишуться білі ські яхти, набережною мчать кадиляки.

А тепер про СУА і нашу з ними зустріч. Відділ очолює пані Софія Крупкова, дружина відомого лікаря. Знайоме обличчя з Львова, дуже знайоме, якби зовсім незмінне. Вона відкриває наш авторський вечір. Чекаємо стандартного „Дозвольте відкрити, чи привітати"... Пані Софія не дивлячись на те, що представить нас численній публіці поет Теодор Курпіта, говорить про нашу скромну літературну діяльність з подивугідним знанням. Пригадує поодинокі твори, дає їм влучну оцінку. Закінчуючи, просить до слова п. Орисю Гарасовську. Пані Орися не є тостмайстром. Вона є самостійним автором імпромптом звершених перлин гумору й інформації. Поет Теодор Курпіта читає коротку, перемережану поезією доповідь про культурну працю Шикаґа, про літконкурс, якого він був ініціятором та про нас. Крім нас, читає твір Володимира Куліша замітна постать шикаґівської України п. Рома Турянська. Її мистецьке читання мали ми приємність чути в нашій Філядельфії на Святі Героїв, та як вона читає прозовий твір не уявляли. Вона читає так, як слід читати твір, щоб він в цілому дійшов до читача.

На закінчення прочитав В. Куліш спогади про харківський будинок письменників „Слово". Після того нам вручили червоні троянди і запросили на традиційну каву з тортами. Та коли б це була лише й справді кава з тортами! За столиками, або й стоячи, публіка почала справжню літературну дискусію, про яку можна би написати окрему статтю. Дискутанти пригадували забуті твори, нагадували (за браком часу) пропущених письменників у доповіді, виявляючи при цьому не лише живе зацікавлення літературними проблемами, але й основне знання та ерудицію. Після такої дискусії важко повірити видавцям про брак тонкого і чутливого споживача на еміґрації. Численна публіка на нашому вечері тому яскраве заперечення...

Між публікою багато, багато давніх знайомих. В капелюсі з широкими берегами поет Олесь Бабій. Він майже не змінився від львівських часів, може тільки трохи тихіший, задуманий і не такий пишущий, як колись. Критик і літературознавець Юриняк, що тепер пише поезії, малярка Міка Гарасовська Дачишин, Рома Турянська з чоловіком, сином відомого автора „Поза межами болю", твору, що був перекладений на німецьку та англійську мови. Голова т-ва книголюбів пані Уляна Терлецька, нагороджена на конкурсі сатири за дотепну „Курку в рурі", соборне подружжя Степан і Наталка Голяші — автентичні упівці, поетка Ганна Черінь, співак Любо Мацюк, голова клюбу львовян п. Яценків, артистка і режисер „Нової Сцени" п. Емілія Кулик, керівник радіогодини п. Самбірський, німецького походження англомовний укр. письменник п. Герберт Гіршфельд, вартісну книгу якого про Україну дуже прихильно оцінив Кіркконел.

Тут наші шкільні товаришки, їх багато. Боже! Здається, час зупинився на місці і люди, що давно проміряли вулиці Львова, зайшли якби ненароком в залю Тейлоргавзу. І наші приятелі з Арґентини, пані Маруся, вдова по письменникові Олексієві Сацюкові, авторові першого українського перекладу арґентинського клясика Ґвіральдеса „Дон Сеґундо Сомбра", справжнього перекладного шедевру, один з перших українських лінотипістів в Арґентині, через руки якого перейшли майже всі українські видання в Буенос Айресі, п. Рибак з дружиною.

В цьому місті живе сто тридцять українських лікарів. Є тут очевидно і секція дружин. Вона минулого року влаштувала виставку картин Олекси Новаківського. Крім харитативної діяльности, членкині цієї секції активно працюють у 22-му Відділі СУА. П. Люба Шандра є головою окружної ради. Секція ще не влаштувала ніодного кравецького показу, вони спрямували свою увагу на молодечі організації (Зустріч СУА зі студентками) і може, завдяки цій увазі молодь наша там дружньо живе.

Закінчивши побут у Шикаго в домі п. Юзефовичів, де за столом сиділи сумівці, яким вільно пити, та які не п'ють і пластуни, яким не вільно пити й вони не п'ють, ми залишаємо це гарне місто з почуттями, які підносять настрій.

Оксана Керч

● **Американське Лікарське Товариство** рекомендує лікарям щоб вони у своїх рецептах подавали також прізвища тих фармацевтичних фірм, які даний лік продукують, бо тоді є більша певність, що пацієнт дійсно дістане той лік, про який думає його лікар.

ПРАЦЯ ВІДДІЛУ УККА В РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.

Народний Фонд

Цифрові дані, що надійшли із Централі УККА, про кількість українців з Рочестеру, Н. Й., які платять вкладки до Народного фонду, станом із 14 квітня, 1964 р., не були надзвичайно захоплюючі, і тому новообрана Управа Відділу УККА поставила своїм завданням оживити роботу в цьому напрямку. Відкриття Пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашинґтоні ми використали на те, щоб пробудити громаду.

Нашою ціллю було делеґувати якнайбільше людей до Вашинґтону 27 червня, щоб наочно переконалися, що робить УККА. Проведено пропаґандивну і організаційну роботу. Місцевий Комітет Будови Пам'ятника Шевченкові був активний. Рочестерська громада на відкриттю Пам'ятника Т. Шевченкові була найчисленніша і добре організована. Понад 1.000 українців Рочестеру взяли участь у величавому поході, нерахуючи організації Пласту і Сума, які творили окрему колону.

Після цієї історичної події і незабутніх вражень у місцевому Б'юлетені Відділу УККА ми звернулися до українців із запитом: „Чи Ви є членом УККА? Чи Ви платите до Народного Фонду? Як що ні, то чому? Без УККА не було б Пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні. Та хіба лише це одне? Кожного року під проводом УККА відзначається в Америці роковини Незалежности і Соборности України в найбільш урочистий спосіб. Кожного року проголошується Тиждень Поневолених Націй, видається англомовна література, і т. д. Наш б'юлетень замалий, щоб перерахувати ту працю, яку проводить УККА в користь Української справи."

Подібні звернення ми проголошуємо через місцеве радіо Відділу УККА, маємо безпосередній контакт з людьми, і це дало свої результати, бо стан із вплатою до Народного Фонду покращав. Остаточні цифрові дані і списки платників будуть проголошені через радіо і пресу в кінці року.

Радіопередача Відділу УККА

Щоб вести в громаді організаційну роботу, треба мати добрі зв'язки. Ми почали видавати Бюлетень УККА. Це є добра форма комунікації, але радіопередача є ліпша, бо живе слово, прикрашене музикою і піснею краще діє!

Нам удалося підписати контракт з радіостанцією, і третього жовтня започатковано Українську радіопередачу Відділу УККА в Рочестері.

Кожної суботи о 7-ій годині вечора із станції ВГЕЦ лунає наше рідне слово, чарівна українська пісня і музика. Ми маємо доброго заповідача і редактора Р. Чорнобіля, який веде радіоавдиції, як професійна сила.

Фінансова база, чого так усі страхалися, створена. Наші купці, підприємці відгукнулися на заклик Відділу УККА. Першими і постійними фундаторами Української радіопередачі в Рочестері стали: панове М. Крижанівський, Р. Шереліс, П. Герис, М. Крамарчук, В. Кахникевич, П. Прокопенко, В. Ґалуцький, Українська Кредитова Спілка, п. М. Ликів і Український Вест - сайд Клюб. Ми знаємо, що число фундаторів у нас ще зросте, і всім ми маємо місце, бо Українська Радіопрограма в Рочестері є власністю і дорібком усієї громади. Кожного дня Відділ УККА отримує похвальні листи за радіопрограму і пожертви, за що ми сердечно вдячні. Радіопередача незадовго буде перенесена з суботи на неділю, розбудована на ширшу скалю, а це зв'язано з фінансами.

Відділ УККА цією дорогою хоче висловити своє сердечне Спасибі нашому духовенству обох Церков, Православній і Греко - Католицькій, які закликали своїх вірних підтримати радіопередачу УККА. Ми ніколи не забудемо слова пароха совітника - отця С. Чомка, який, закликаючи своїх вірних, виголосив: „Як Церква без дзвона, так громада, у наш час, без радіопередачі!.. Я закликаю Вас всіх підтримати це добре діло; Українська Радіопрограма в м. Рочестері має так довго бути, як довго ми є тут!.."

„Запорожець" і „Вечорниці"

Третього жовтня, заходами Відділу УККА в Рочестері поставлено оперету „Запорожець за Дунаєм" і „Вечорниці" Ніщинського. На цю ціль спроваджено, знаний на всю Америку театральний ансамбл з м. Клівленду. „Український Хор ім. Т. Шевченка", душею якого є проф. Я. Барнич.

Українська преса на своїх сторінках вже друкувала ширші рецензії на „Запорожця" і „Вечорниці" цієї мистецької групи із її виступів у Ню Йорку і Філядельфії. Писати тут ще одну рецензію, було б повторенням вже сказаного. Ті, що бачили цю імпрезу в Ню Йорку ствердили, що в Рочестері було ще краще. Солісти, балет, хорові співи створили разом те, що можна окреслити словами, прекрасно, знаменито! Слава за уміння і подяка за жертвенну працю всім артистам з Клівленду, а проф. Я. Барничеві зокрема. Ця імпреза в Рочестері зарахована до небувалих подій, бо тут вперше показано українську оперету на сцені професійними силами.

Коли мова йде про роботу Відділу УККА, то треба сказати декілька слів про людей, які несуть на своїх плечах тягар громадської праці. Майже всі члени нашого Відділу є активними, жертвують своїм часом на добро громади. Але капітаном українського еміґраційного корабля є голова Відділу УККА пан Василь Андрушин, який виконує ці обов'язки вже дев'ять років.

Василь Андрушин по фаху адвокат, роджений в Америці, надзвичайно шляхетної вдачі, втішається популярністю і пошаною. Він є також головою і правним дорадником Кредитової Кооперативи в Рочестері, а також є головою організації АБН. Він має добрі зв'язки і авторитет серед інших етнічних груп, головно в управні нашого міста. Мейор містна Ф. Ламб знає В. Андрушина як свого доброго приятеля. Кожного року, 22 Січня, на Ратуші м. Рочестеру майорить наш національний прапор.

Другим прикладом громадського діяча є в нас пан Михайло Єйна, культурно - освітній референт Відділу УККА. Він надзвичайно активний, здібний організатор, відважний і жертвенний.

Пригадую, коли виряджали людей до Вашинґтону на відкриття пам'ятника Шевченкові, то один автобус був майже порожній. Всього було 16 людей. Автобус на 40 місць. Хтось має заплатити за 24 особи, або 16 людей мусить вертатися до дому; пан Єйна і пан І. Олексин складають заяву, що вони доплачують з власної кишені, але люди мають їхати до Вашинґтону. Але, на щастя, так вийшло, що люди „знайшлися" і ніхто не мав втрати.

Другий приклад: Відділ УККА підписує контракт з Радіостанцією на Українську Радіопередачу; „Хто фінансово ґарантує"? — питають. „Я" — відповідає пан Єйна. Так саме було, коли Відділ УККА спроваджував оперету „Запорожець за Дунаєм" За все відповідальним був Відділ в цілому, але там, де треба було вийняти з кишені гроші і ґарантувати, то пан М. Єйна був першим.

Хай цих кілька слів про Відділ УККА в Рочестері і його людей буде для всіх нас моральною винагородою і заохотою до праці в майбутньому.

Х. Довганюк,
секретар Відділу УККА

Із праці Школи Українознавства при Осередку СУМА в Шикаґо

Шикаґо — Середній Південь. — Загальні збори батьків, скликані Комітетом Школи Українознавства при Осередку СУМА ім. полк. І. Богуна в Шикаґо, вибрали 25 жовтня нову Управу Комітету, яку очолив І. Хомик. Із звітової доповіді присутні довідалися, що цю Школу Українознавства відвідує 77 дітей, крім того, деякі сумівці з цього Осередку ходять до інших подібних шкіл у Шикаґо. Навчання провадяться щосуботи в приміщенні католицької школи Різдва Пресвятої Богородиці. Завдяки допомозі „Самопомочі", 220-му Відділові УНСоюзу та влаштовуваним дирекцією школи різним імпрезам, фінансовий стан школи задовільний; запляновано придбати українські книжки для бібліотеки. Директор школи П. Ременюк прочитав для батьків доповідь „Вплив української книжки на розвиток дитини".

ПОХОРОНИ ПОЛК. АНДРІЯ МЕЛЬНИКА

Закінчення зі стор. 1-ої

Українською Нацією, її змагом до волі, з її історичним буттям.

На цвинтарі виступали з короткими промовами і словами прощання: О. Жданович від ПУН і ОУН, ген. М. Капустянський від основноположників ОУН, Д. Андрієвський від Державного Центру, Ст. Ленкавський від ЗЧ ОУН, Б. Кордюк від ОУНз, Я. Гайвас — УККА, Ю. Бойко — Незалежна Асоціяція, Е. Василишин — УССтрільці, полк. Василів — вояків у Франції, Ант. Мельник від ЦЕПУЕН, М. Плавюк — УНО і БО в Канаді, Б. Гнатюк ОДВУ і БО в ЗДА, М. Коваленко — УНЄ, Я. Каруденський ОУуВБ, О. Грановський, Г. Поворозник, Віра Смерека, Калина Гузар-Угрин, П. Дорожинський, В. Бондаренко, В. Дідович, пані Демчук, О. Бойків, М. Селешко, Р. Шраменко. А тоді сформувався похід і сумно-жалобна громада пішла в напрямі місця вічного спочинку великого націоналістичного Провідника. Перед домовиною священики, вінки, яких було понад 80-ть, а за домовиною в смутку Дружина, Рідня, Приятелі. Домовину несли на переміну: О. Жданович, Я. Маковецький, Я. Гайвас, Б. Гнатюк, Ант. Мельник, Ф. Кордуба, В. Бондаренко, М. Плавюк, П. Дорожинський, Храпливий, Дідович і Шраменко.

Грудка рідної землі, яку колись вивіз з рідної дрогобиччини Полковник, впала на віко домовини, і о. канц. Марусин запечатав гріб. Жалобно і з болем понеслося з грудей українців „Видеш брате мій...", що прощало в останнє улюбленого і шанованого Полковника.

З цвинтару вся жалобна громада подалася до кат. церкви, де 6 укр. кат. священиків відслужили Святу Літургію і панахиду за спокій душі полк. А. Мельника, а хор, в якому співали і православні укр. священики, гарно співав під проводом о. Когута, який сповняв обов'язки діякона.

Опісля відбулися поминки в одній із заль міського ресторану, якими провадив Я. Гайвас. За почесним столом ми бачили ВШ Вдову, пані Мельник, її сестру пані Коновалець, всіх священиків, ген. Капустянського, О. Ждановича і його Дружину, О. Бойдуника, Д. Андрієвського, С. Ленкавського (ЗЧ ОУН), Б. Кордюка (ОУНз), О. Грановського, О. Бойка, Г. Поворозника, М. Плавюка, Я. Маковецького та ряд інших. Під час цієї тризни проголошено комунікат, ПУН, що новим головою ПУН стає 1-ий заступник покійного Голови, ред. Олег Штуль-Жданович. Тоді ж і виступили з відповідними промовами та деклараціями члени ПУН, краєві провідники ОУН та ряд інших промовців, що заявили повну піддержку новому Голові. І так закінчилася остання сторінка трудолюбивого життя великого військовика, політика і небуденного провідника, кості якого спочили на Бонервесер Фрідгоф в Люксембурзі, а дух залишився між нами на все, щоб дальше вказувати шлях визвольної боротьби за волю й долю поневоленої Батьківщини. А похорон сл. п. полк. Андрія Мельника, подібно як і раніше сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри, сл. п. Степана Бандери, перетворився в чергову маніфестацію української солідарности в жалобі.

Голова Виконного Органу УНРади в Клівленді, Огайо

Старанням Товариства Сприяння УНРаді в Клівленді відбулися в Народному Домі Збори громадян 17 жовтня. Збори відкрив голова Т-ва Сприяння УНР п. Майструк, який покликав президію Зборів і представив зібраним голову ВО УНРади, п. Миколу А. Лівицького та попросив його виголосити доповідь на тему: „Наша визвольна справа у вільному світі і в Україні".

Доповідач, проаналізувавши теперішню ситуацію в цілому, зокрема насвітлив безвиглядність співіснувальної політики між ЗДА та СССР.

Влучно вияснив причини останніх подій в Москві та на їх марґінесі пробив заключні припущення на найближче майбутнє.

Після з'ясовання загальної ситуації перейшов бесідник до питання, як нам бути в тій ситуації та що належало б нам робити, щоб процес визволення рідних земель приспішити. Нам не вільно зневірюватися, бо на те тільки й ждуть наші вороги. На нас глядять наші поневолені брати і ожидають від нас якнайбільшої активности. Кожна добре обдумана акція тут дає нашим братам на рідних землях можливості ставити чимраз рішучіші вимоги до окупанта.

У всіх трьох промовах, що їх виголосив Микола А. Лівицький в часі свойого короткого побуту в Клівленді, не було якихсь оптимістичних прогноз, чи потішаючих обіцянок, бо таких і не могло бути. Та тим не менше з тих речево обдуманих виводів пробивався оптимізм, глибока віра в нашу слушну справу. Може ця віра і не находить ще нині належного оправдання, то все ж таки нам її не вільно тратити навіть в часах найбільшого розчарування. Все ж таки, сказав Микола Лівицький, „скорше чи пізніше, правда побідить. Звільнення Батьківщини це тільки питання часу!"

Публіка промову Миколи А. Лівицького супроводжала довготривалими та невгаваючими оплесками. Це було те, що скоро не гине, що йде від душі до душі. А це нам нині так дуже потрібне.

Після доповіді відбулося прийняття, яке улаштувало Т-во Сприяння УНР. На прийнятті представники організацій вітали голову В.О. При тій нагоді виголосив М. А. Лівицький коротку і цікаву промову.

Слідуючого дня відбув М. А. Лівицький пресову конференцію з представниками місцевої англомовної преси. Того ж дня вечором виголосив він ще одну промову з радіовисильні п. Якимцева.

Микола А. Лівицький своїми виступами, поведінкою переконав нас, що маємо в його особі доброго державного мужа та виробленого дипломата.

М. М.

Еспанія приготовляється до переходу на конституційну монархію

Мадрид. — Еспанський уряд дав дозвіл на поширювання брошури „Листи до князя", яка ніби є відбиткою листів, написаних автором до внука останнього короля Альфонса XIII, 26-річного князя Хуана Карльоса, який з своєю дружиною Софією, колишньою грецькою княжною, живе у Мадриді. Ватько Хуана Карльоса, Дон Хуан, є головним претендентом до еспанського престолу, але голова еспанської держави, генерал Франсіско Франко, ніби сприяє Хуанові Карльосові, який під протекторатом Франка скінчив в Еспанії середню і високу загальну та військову освіту. Автор тієї брошури, Еміліо Ромеро, є редактором мадридського вечірнього щоденника „Пуебльо". У своїй публікації автор подає плян так званої „республіканської монархії", насправді демократичну-конституційної, в якій були б переведені поважні земельні й соціяльні реформи, із збереженням монархістичного устрою. Генерал Франко має тепер 72 роки. Або він сам має визначити свого наступника, чи пак привернути монархістичний стан в Еспанії, або вибере його так звана Рада нотаблів. Офіційно називається, що Еспанія все ще є монархією, тільки „тимчасово" — без монарха.

Передбачувана погода на Україні в листопаді

За передбаченням совєтських метеорологів, на Україні в листопаді стоятиме тепла погода, на початку місяця — до 14 степенів тепла за Цельзієм. Буде хмарно, однак опадів сподіваються мало. На Чорноморському узбережжі і в Кримській області України температура тепер сягає до 20 степенів тепла.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І її ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми:

СПИСОК Ч. 34.

О. Цепний, Дітройт	$ 27.00	Д-р Б. Сотник, Іслінґтон	2.00
М. Сенько, Ню Брітейн	8.00	Ю. Ґурняк, Гемтремк	2.00
І. Гривко, Клівленд	8.00	С. Рендюк, Гренд Рапідс	2.00
А. Усенко, Боффало	5.00	І. Городицький, Бронкс	2.00
Я. Кулинич, Ню Йорк	5.00	В. Дякон, Феніксвіл	2.00
Б. Комоницький	5.00	Д-р К. Ващук, Торонто	2.00
Ромашка і Орест Мрици Торонто	5.00	І. Іванік, Лінден	2.00
Д-р І. Кіндрат, Рачестер	5.00	О. Щудлюк	1.80
В. Риндич, Філядельфія	4.45	Ф. Стасів, Ютика	1.75
И. Васичук, Шикаго	4.00	М. Поточняк, Філядельфія	1.25
С. Єрмолович, Левіттави	3.80	А. Вишиваний, Філядельфія	1.00
І. Окаль, Йонкерс	3.50	Е. Флис, Потакет	1.00
Д. Ільків, Едмонтон	3.20	И. Марцінюк, Парма	1.00
І. Коман, Боффало	3.10	Т. Рабець, Нюарк	1.00
С. Сколоздра, Бріджпорт	3.00	А. Безбородько, Філя.	1.00
Г. Турчак, Фейресвіл	3.00	М. Елнів, Ню Йорк	1.00
С. Бойків, Нюарк	3.00	В. Панченко, Осінінґ	1.00
Л. Поліха, Дулут	3.00	В. Савка, Гатфілд	1.00
А. Микитин, Ню Йорк	3.00	М. Мельник, Ню Брітейн	1.00
М. Гречило, Мілвокі	3.00	М. Думка, Ню Йорк	1.00
С. Ліщинський, Ню Йорк	3.00	І. Долга, Клівленд	1.00
Д. Будаковський, Олбані	3.00	Ю. Гошуляк, Вілетін	1.00
М. Вівчар, Вейдінґ Рівер	3.00	А. Білоус, Дітройт	1.00
Ф. Гімбаржевський, Гінтон	2.90	М. Семанишин, Бунтон	1.00
Е. Будзяк, Дітройт	2.90	В. Кольцю, Рачестер	1.00
П. Одарченко, Вашинґтон	2.70	С. Стефанів, Флінт	1.00
Д-р С. Держко, Саскатун	2.00	А. Войтек, Йонґставн	1.00
С. Добровольський Монтреал	2.00	Д-р С. Шевчунк, Торонто	1.00
Відділ 456 УНС	2.00	Д-р М. Росляк, Едмонтон	1.60
І. Молодич, Мусуп	2.00	С. Фесяк, Гамілтон	1.00
І. Ґерелюк, Монтреал	2.00	Б. Павлівець	1.00
І. Андрухів, Вудбурі	2.00	В. Матіїв, Сомервіл	1.00
Д. Осадчук, Бріджпорт	2.00	П. Турко, Філядельфія	1.00
		Е. Омельченко, Ґрімсбі	0.50

ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ УККА

Ню Йорк. — 6-го листопада 1964 року вечором відбулося в Ню Йорку в приміщенню УККА чергове засідання Екзекутиви УККА.

В засіданню взяло участь чотирнадцять членів Екзекутиви. На самому початку присвячено жалібну згадку померлому св. пам. Полковникові Андрієві Мельникові, що учасники відзначили повстанням з місць та хвилинною мовчанкою.

Опісля Екзекутива розглянула пропозиції Комісії Публікацій та Інформацій в справах: а) „Історії Російської Імперії", що має бути написана колеґіяльно; б) „Українського Бюлетеню", виданого в англійській мові; в) додаткових причинків для готового вже до друку збірника праць про українсько-жидівські взаємини. Екзекутива затвердила звіт Комісії в цілості, а зокрема вибрала Редакційну Колеґію для написання згаданої „Історії".

З-поміж справ, зв'язаних із працею Шкільної Ради УККА розглянено побажання філядельфійського Відділу УККА до Шкільної Ради при співучасті її голови дра Жарського. Намічено компромісову розв'язку обговорюваного питання, що його має полагодити голова Шкільної Ради. При цьому рішено, щоб д-р Е. Жарський підготовив звіт із діяльности Шкільної Ради на засідання Ради Директорів, що відбудеться в грудні цього року.

Д-р Ярослав Падох, скарбник УККА давав звідомлення з останнього засідання Фінансової Комісії. В місяцях листопаді та грудні відбудуться районові конференції Відділів УККА у справах реалізації пляну праці та збірок до Українського Народного Фонду, а то в таких містах: Шикаго, Піттсбурґ, Балтімор, Трентон, Дітройт, Боффало, Бостон і Клівленд.

Призначено делеґатів до участи в 15-ій конвенції Загально - американської Конференції проти комунізму. УККА є членом цієї організації, Конвенція відбудеться у Піттсбурґу 20 і 21 листопада 1964 року.

Президент УККА. Лев Добрянський доповідав про останні події у Вашинґтоні та взагалі в Америці й поза нею.

Накінець Екзекутива устійнила точно програму нарад для Ради Директорів УККА, засідання якої відбудеться 12-го грудня 1964 року в м. Ню Йорку.

Громада в Аллентавні відзначила 70-річчя УНСоюзу

Аллентавн. — Минулої неділі, 8 листопада 1964 р., тут, у новій просторій залі православної парохії Пресв. Діви Марії відбулося ювілейне свято Українського Народного Союзу з нагоди його 70-річчя, влаштоване заходами місцевої союзової Окружної Ради, під проводом голови Івана Зазворського. Свято відкрив молитвою парох о. Василь Чекалюк, вітаючи з союзовим ювілеєм приявних понад чотириста громадян, поміж якими були також сусідні отці пароха о. мітрат Іларій Врублівський та о. Андрій Дворакiвський. Після святочного бенкету І. Зазворський представив почесних гостей й запросив до виголошення ювілейної промови головного секретаря УНСоюзу, Ярослава Падоха, та до привіту обласного організатора, Степана Гавриша. Головний секретар підмітив, що Пенсильвенія була колискою УНСоюзу й тому ювілейне свято в сторонах, звідки „пошла єсть американська Україна" настроює сентиментально й велить віддати пошану і скласти подяку давнім піонерам нашого громадського життя. Після цього він зупинився на трьох найважніших завданнях, які виконав за 70 років УНСоюз, а саме зорганізування найбільшої в історії української еміґрації близько стотисячної громади, доведення до її національного самовизначення і поведення широкої освідомної праці про Україну поза межами рідної громади. С. Гавриш закликав приявних виконати заклик о. Грушки з-перед 70-ти років, щоб всі українці в Америці стали членами УНСоюзу. Після цього Я. Падох, С. Гавриш та І. Зазворський роздали найстаршим піонерам громадського, а зокрема союзового життя в окрузі та довголітнім працівникам на союзовій ниві пропам'ятні грамоти подяки, надані їм Головним Екзекутивним Комітетом з нагоди 70-річчя. Відзначено такі особи: Ю. Цєнкого, В. Козія, Д. Рудакевича, М. Фартуха, Марію Кметь, З. Гуцалюка, Марію Гуцалюк, Ю. Попика, Параню Лабу, В. Ракочого, Л. Демчука, Анну Пипюк, С. Колодруба і І. Зазворського, якому гол. секретар склав особливу подяку за його повну посвяти працю для УНСоюзу. І. Зазворський подякував в імені всіх відзначених за пам'ять і признання від Батька-Союзу і склав заяву, що всі вони будуть далі допомагати в розбудові УНСоюзу. Святочну частину свята закінчив молитвою о. Андрій Дворакiвський, який погратулював УНСоюзові з нагоди його поважного ювілею та звернувся із закликом до приявних горнутися до УНСоюзу, найстаршої й найбільш заслуженої для української громади установи.

Після святочної частини наступила концертова, яку виповнили два хори, мішаний і чоловічий, з Лігай Велі, під мистецьким проводом проф. Володимира Дворакiвського і фортепіянового супроводу д-ра С. Блищака. Хори відспівали низку пісень, які публіка прийняла дуже тепло. Солістами були Т. Пипюк, В. Маланич і В. Бондарчук. Голова хору В. Пипюк відмітив, що концерт присвячено 150-річчю з дня народження Т. Шевченка та 70-річчя існування УНСоюзу й висловив радість хористів з того приводу, що мають змогу причинитися своїм співочим мистецтвом для звеличання цих двох ювілеїв. Піснею „Ще не вмерла Україна" закінчено це свято, після якого відбулася танкова забава.

● **На початку жовтня в Шикаго відбувся вечір членів Біло-русько-Польсько-Чехо-Словацько-Української Ради Приязні**, з нагоди перебування в Шикаго голови Виконного Органу УНРади Миколи Лівицького. Він був головним промовцем на тому вечорі.

Перемога українців на Міжн. Конгресі Селянського Об'єднання

5 і 6-го вересня у Вашингтоні, відбувся 8-ий міжнародний Конгрес Селянського Об'єднання, або т. зв. Зеленого Інтернаціоналу. На Конгрес вперше були запрошені делегати українського селянства-Української селянської Партії.

Українська Селянська Партія, весь час змагала вступити до цієї Міжнародної Організації „Зеленого Інтернаціоналу". В цій справі на Конгресі в Ню Йорку виступив проф. Роман Смаль-Стоцький, а в 1956 році в Парижі виступив Іван Антоненко.

В 1962 році Президія Інтернаціонального Селянського Об'єднання повідомила Головну Управу Української Селянської Партії,щоб виділити свого постійного представника до цієї Міжнародної Організації. Це було зроблено, але в 1963 році при відзначенні 30-х роковин голоду на Україні, Головна Управа Укр. Сел. Партії звернулася листовно до Президії Об'єдання Світового Селянства взяти участь в цій акції, але не одержала відповіді.

Президент Міжнародного Об'єднання Селянства п. Станіслав Миколайчик виявив, що було не мало перешкод з прийняттям українців до Інтернаціонального Об'єднання Селян, бо де-які чинники вважали, що Україна була й є складовою частиною Росії. Але цього року Міколайчик сказав, що вітає українців як рівноправних членів Об'єднаної Селянської Сім'ї. Українська делеґація приймала участь в 8-му Конґресі.

Українська делеґація могла мати 10 мандатів. Але з різних причин на Конґрес прибуло 6 делеґатів, яких очолював голова Головної Управи Укр. Сел. Партії селянин В. Носенко. Делегатів різних національностей та гостей на Конґресі було понад 150 осіб.

Конґрес відкрив президент Інтернаціонального Селянського Об'єднання Станіслав Миколайчик. Священик прочитав молитву. Після початкових формальностей були привіти та виступи гостей. Представники вітали Конгрес як основу боротьби проти комуністичного імперіялізму, що зазіхає на підбиття вільного світу. Всі підкреслювали фальш і облудність в політиці та економіці комуністичної системи, скерованої на поневолення і визискування народу. Система і форми господарювання накинені державою, позбавляють людей приватної ініціятиви, а це привело до того, що велика хліборобна комуністична держава примушена купувати мільйони тон зерна за кордоном, щоб прохарчувати свій народ.

По обідній перерві на працю Конгресу складалися: а) Вибори Президента Конгресу; вибрано представників селянських партій та аграрних об'єднань: Болгарії, Польщі, Угорщини Хорватії Естонії, Литви, Латвії, Чехо-Словаччини, Румунії, Югославії та Індії. Від Української Селянської Партії вибраний о. К. Даниленко- Данилевський. б) Вислухано звіти Президента Інтернаціонального Об'єднання Селянства, С. Міколайчика. Пан Президент докладно зупинився на ролі та завданнях селянства у вільному світі. в) Промовляв постійний член Президії, генеральний секретар МОС — д-р Г.М. Дімітров..

г) На підставі доповідей, відбулася дискусія та вибрано резолюційні комісії: Адміністративно- організаційну, Міжнародню, Аграрну, Культурно-освітню, Молодечу та Жіночих справ. У всіх комісіях, за винятком жіночої, українська делеґація приймала участь.

На другий день працювали Комісії в справі резолюцій. Деякі Комісії закінчили свою працю раніше, з чого скористала українська делеґація і відвідала українського пророка Т. Шевченка. Делеґація купила квіти і поставила під пам'ятником.

Голова Укр. Сел. В. Носенко відбув інтерв'ю з представником „Голосу Америки". По обіді на пленарнім засіданні відбулося прийняття резолюцій. Приймали резолюції одноголосно оплесками

Найбільшою несподіванкою була резиґнація президента — Станіслава Міколайчика. При всіх намаганнях він своєї резиґнації не відкликав. Тому Комісія вибрала на президента д-ра Надя керівника угорської делеґації, а п. С. Міколайчика, вибрано на почесного голову Інтернаціонального Об'єднання Селян. Генеральним секретарем та членами Президії — залишилися майже всі ті, що й були.

На закінчення з промовами виступили: представ. Франції та від Української делеґації д-р Степан Олійник.

Українська делеґація на окремому столику виставляла українську літературу: про голод на Україні 1932-1933 року, праця відомого економіста, аграрника Д. Соловія та працю на цю тему д-ра М. Галія, повість „Люди не янголи" Івана Стадника, журналь Укр. Сел. Партії „Нове Село" та багато іншої літератури.

Конґрес перевів велику і —корисну працю для вільного світу. На Конгресі була дружня, братня атмосфера та загальне зрозуміння потреби спільної акції проти спільного ворога-комуністичної навали, що загрожує вільному світові. Конґрес освіжив, зактивізував національні групи в їх взаємному розумінню і в спипільному діянню.

Зацікавлення працею Конгресу було велике. Болгарії і Латвії визначено 10 делеґатських мандатів, але їх приїхало ще 5 або 10, і то на свій рахунок. Цим не може похвалитися українська делеґація, яка з десять делеґатських мандатів використала тільки 6. Сумна це річ. Бож Україна більше поневолена від інших націй, більша кількісно від інших націй, а приймає участь в боротьбі з спільним ворогом — менше, як інші нації. Вина в цьому нас всіх, а головне провідників, що тримаються своїх амбіцій, титулів, зарозумілости і цим відштовхують активність низів. Зрозуміло, що ми для народу, а не народ для нас.

Наші успіхи залежать тільки від єдности, від спільної дії з нашим народом. Пора це зрозуміти і не повторювати похибок минулого, бо через них ми не можемо осягнути нашої цілі.

Боже, нам Єдність подай!

Делеґат Конгресу Інтернаціонального Селянського Об'єднання

О.М.

Американський кооперативний журнал „Кредіт Юніон" про „Самопоміч"

В американському кооперативному журналі „Кредіт Юніон" кредитивого союзу „Куна - Інтернещенел" за жовтень 1964 р., що виходить у Медісоні, Виск. майже 100-тисячним накладом, на перших сторінках надруковано репортаж під великим заголовком —українською мовою „Самопоміч". У ньому розповідається про початки праці „Самопомочі" в ЗДА після прибуття сюди українських емігрантів по другій світовій війні та про діяльність 15 Відділів „Самопомочі" у цій країні. Згадується також про ліквідацію росіянами українського кооперативного організованого руху після присднання Західньої України до СССР. Представник журналу відвідав 15 Відділів „Самопомочі" в різних містах ЗДА, говорив з директорами і з членами „Самопомочі", одержав статистичні дані, зробив багато світлин. Так постав цей репортаж, важливий в історії американської кооперативної преси та для праці „Самопомочі."

Кореспондент наводить багато фактів про розвиток української кооперативної організації „Самопоміч" у ЗДА. Наприклад: „У Джерзі Сиrі створена в 1954 р. „Самопоміч" мала тільки 5.000 дол. вкладів, а в 1964 р. вже має 578.000 і 880 членів. Одинадцять років тому „Самопоміч" у Філядельфії почала свою працю з капіталом 425 дол., а цього року обертає складеним капіталом в сумі 1,385.000 дол. „Самопоміч" у Ню Йорку, розташована на рухливій Другій евеню, розпочала діяльність весною 1951 р. і після місяця праці об'єднала 52 членів, видала три позички висотою 550 дол. та мала 1336 дол. уділів. Тепер „Самопоміч" у Ню Йорку — це зростаюча організація, з дві тисячі сімсот членами і понад 2,000.000 дол. позичок". „Самопоміч" у Шикаґо має ще більший фінансовий оборот — чотири з половиною мільйона долярів. А вона, тепер ведуча, розпочала свою працю в 1951 році у винайнятій кімнаті, в старому будинку в західній частині міста."

У репортажі чимало місця приділено сприянню „Самопомочі" розвиткові української культури і шкільництва у ЗДА та підкреслено, що українська мова панує в установах цієї кредитової організації, як рідна мова більшости її членства. Згадано також, що окремі члени „Самопомочі" беруть активну участь у культурному житті американських українців, —як, напр., М. Коць із Джерзі Ситі — особисто спричинився до видання збірника 20.000 українських народних пісень. Репортаж ілюстрований семи світлинами з життя і праці „Самопомочі" в різних містах ЗДА. П-на М. Коця бачимо біля нового будинку „Самопомочі" в Джерзі Ситі, інж. Романа Раковського — в „Самопомочі" в Ню Йорку; є світлини з Шикаґо, з Філядельфії та ін. Гарною світлиною зарепрезентована група дівчаток в українській народній ноші, із школи св. Юрія в Ню Йорку — багато дітей з тієї школи є членами „Самопомочі". В кінці поміщена ілюстрація із своєрідного „Календаря" кредитівки, з відповідними малюнками і куплетами про Лиса Микиту, який , коли б жив — напевно теж заощаджував би в „Самопомочі", щоб потім проїхатись на Флориду...

Репортаж у журналі „Кредіт Юніон" про українську кредитівку „Самопоміч" у цій країні вирізняється фаховістю, доброзичливістю і точністю інформації. (вг).

Республіканська партія могла витратити ще $1 200 000 на виборчу кампанію

Вашингтон. — Як повідомляють з головної кватири Республіканської партії, у її касі залишилося $1 200 00 не витрачених на виборчу кампанію грошей. Ця сума перебуває під контролею Діна Бирча, голови Крайового Комітету Звичайно виборча кампанія закінчується в наші часи дефіцитом. Між республіканцями нема однозгідної думки щодо цієї значної суми: одні вважають таку економію за досягнення, інші твердять, що треба було видати ці гроші на виборчу кампанію. „Райпон товариство" висловило припущення, що таку велику суму було прибережено навмисно, щоб після виборів, невдалих для республіканців, — сенатор Баррі Ґалдвотер міг далі продовжувати діяльність із своїми людьми. Дехто з лівих республіканців твердить, що ці гроші використає сенатор Ґолдвотер і його прихильники, щоб зберегти свій вплив і силу в Республіканській партії. Згадане „Райпон товариство" складається з молодих республіканців із коледжів та університетів у районі Бостону. Колишній віце-президент Ричард Ніксон, який провадив кампанію за Голдвотера в 36 стейтах, заявив, що ще ніколи перед тим не було так багато жертводавців на виборчі видатки, як у цій кампанії. Він сказав, що понад один мільйон людей прислали для Республіканської партії свої датки по $10 і менше. Політичні оглядачі передбачають, що в грудневому фінансовому звіті обидві партії — Республіканська і Демократична — подадуть висоту своїх виборчих видатків від $12 мільйонів до $13 мільйонів.

Пам'яті польського композитора

„На одній з центральних маґістралей Кіровограду — вулиці Гоголя — стоїть невеличкий будинок, в якому з 1897 по 1919 роки жив і працював видатний польський композитор Кароль Шимановський. У Кіровограді композитор і народився, написав більшу частину своїх творів. . На будиночку встановлено меморіяльну таблицю з барельєфом композитора. З цієї нагоди відбувся багатолюдний мітинґ, в якому взяла участь генеральний консул Польщі в Києві В. Михалевська та віце-консул П. Мотрук". („Радянська Україна" з 31 жовтня).

Пам'яті незабутнього педагога й відданого патріота

Цими днями принесла нам пошта з України сумну вістку про нову нашу втрату, про свіжу могилу чільного сина Зеленої Буковини — сл. п. Івана Гайдука. Не стало між живими одного з сівачів української свідомости в душах молодого покоління рідного народу.

Ів. Гайдук прийшов на світ у 1888 р., у незаможній селянській родині, у с. Виженка, біля Вижниці. Це був час, коли над Черемошем і Прутом голосно лунали співи буковинських солов'їв, Федьковича й Воробкевича, які будили українську свідомість народних мас Буковини. І дім Фоки й Насті Гайдуків, батьків Івана, був свідомим українським домом, і цю свідомість батьки передали й своїм дітям.

Початкову освіту отримав Іван Гайдук у рідному селі і в німецькій школі у Вижниці, а середню у Чернівцях. У 1913 р. Іван Гайдук був назначений учителем у с. Іспас над Черемошем і став учителем моєї кляси. Він був добрим педагогом, лагідною і добрячою людиною, яка прекрасно розуміла й по-батьківськи підходила до своїх учнів, трактувала їх з великим тактом і вирозумінням. Учитель любив своїх учнів, а вони свого вчителя. Він старався викресати у своїх учнів свідомість і любов до свого рідного.

Учитель Гайдук був добрим співаком і створив з учнів своєї кляси хор та навчив їх багато українських пісень. Ще й сьогодні вчувається мені в ухах вивчена ним пісня: „Чом чом, чом, земле моя, так люба ти мені" з Співанника Воробкевича. Йому завдячую те, що він перемовив мого батька посилати мене до середньої школи, ба й сам особисто відвозив нас, двох учнів, до повітового міста на вступний іспит до школи та заопікувався нами щодо нашого там перебування.

Але Іванові Гайдукові не прийшлося учителювати. Вибухла світова війна і його між першими змобілізовано на війну, яку перебув на сербському (в Альбанії) та італійському фронтах. Коли в 1919 р. хворий вернувся з війни, на Буковині застав румунську військову окупацію. Прямолінійний і безкомпромісовий Гайдук оставав без посади вчителя , бо відмовився скласти чужій владі службове приречення вірности, не хотів коритися безправному окупантові. Опріч того необхідно було вивчити мову окупанта, щоб тільки у цій мові вчити укр. дітей. Від цього Іван Гайдук відмовився.

У 1919 р. Іван Гайдук одружився з Михайлиною з Боберських, людиною добрячою і надзвичайно працьовитою, яка у великій мірі несла важкий тягар родинного життя. А часи були дійсно важкими для родини Гайдуків. Іван оставав постійно без праці, а до того й сім'я зростала: прийшли на світ двоє синів і три дочки. Але дочки повмирали в молодому віці. Та Іван Гайдук умів якось майструвати ті невідрадні обставини й ніколи не виходив з рівноваги духа. Це була лагідна, спокійна і зрівноважена людина, на обличчі якої — в очах і кутках уст — грала якась ледве помітна усмішка філософічно-іронічної закраски.

У культурно-громадському житті Винниччини Гайдук завжди брав активну участь. Був постійним членом і господарем Українського Народного Дому ім. Федьковича в Вижниці, організував чоловічий хор і з ним виступав на Богослужбах у сусідніх селах. За його українську національну працю приходилося йому часто покутувати, зокрема під час 2-гої світової війни, постійними ревізіями й арештами нової румунської військової окупації. Його старший син Мирослав приєднався до українського повстанського руху і там згинув за волю свого народу.

Участь Івана Гайдука в українському національному, а сина в повстанському рухові, приносить Іванові Гайдукові в 1947 р. новий хрест — засуд на десятирічне заслання в Казахстан. Дружина добровільно товаришить йому в цій дорозі, та 10 літ разом на важких працях, у Кокчетав, випивають до дна гірку чашу засланців.

Виснажені й з підірваним здоров'ям повертаються вони у 1957 р. до Винниці, де Михайлина скоро прощається з цим світом, а Іван Гайдук ніс без власного притулку свій важкий хрест, аж 19 вересня 1964 р. перестало битися його змучене серце. Так відійшов у вічність великий український патріот і невгнутий борець за право на вільне життя українського народу.

Вічна Йому пам'ять!

Хай цих кілька слів буде квіткою на свіжій могилі цього українського патріота й громадського трудівника.

Д-р І. М. Новосівський

Картерет, Н. Дж., в поклоні Ст. Бандери

З ініцятиви 9-го Відділу ООЧСУ в Картереті. Українська Громада гідно віддала поклін в п'яту річницю трагічної смерти провідника ЗЧ ОУН сл. п. Степана Бандери старанно підготованим влаштовуванням Жалібної Академії, яка відбулась 18 жовтня. Жалібну Академію започатковано перед полуднем о год. 11-ій відслуженою панахидою в українській католицькій церкві при здвизі вірних громадян за душу провідника Українського Національного Руху сл. п. Ст. Бандери. Панахиду відправив о. І. Малащук.

О годині 5-ій пополудні в шкільній авдиторії відбулась Жалібна Академія, в якій взяли участь численні українські громадяни міста Картерету та околиці. Академію започатковано відспівом амер. національного гимну, відкрив її реф. Ю-СУМА, п. Іван Рачинський.

Доповідь виголосив представник з Гол. Управи ООЧСУ п. М. Грицковян, підкреслив, що ворог вбив тіло провідника, але не вбив, а посилив духа українського націоналістичного руху.

Схвалено резолюції, які відчитав п. В. Матлага. Відбулась і мистецька частина з участю Муж. Хору Гомін під дир. п. Миколи Кормелюка, який вміло відспівав ряд українських народних пісень. Спільні декламації виконали Юні сумівці, Дарія Калічинська, Юрій Глуцпик, Богдан Ткачик і Андрій Дитиняк, за що всім виконавцям гарної академії належиться щира подяка. За сценічне оформлення треба дякувати п-ні М. Глуцпик, п. І. Рачинському, та п. В. Дитиняк.

Академію закінчено співом всіх присутніх „Не пора" та укр. нац. гимном „Ще не вмерла Україна". В. М.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Музей - панорама

„Учора в Києві на Володимирській гірці відбулись закладини Музею-панорами визволення України від фашистських окупантів..." Мітинґ відкрив секретар Київського обкому партії О. Ботвин. В кінці мітинґу відслонено ґранітну плиту, на якій викарбувано: „На честь визволення Радянської України від фашистських окупантів тут буде споруджено Музей-панораму. 14. X. 1964". („Радянська Культура" з 15 жовтня).

„Будьмо непримиренними до п'яниць

Марія Мельник з Могилів-Подільського району на Вінниччині, мати 7 дітей, сама на них заробляє, бо батько пропиває зароблені гроші, бешкетує, руйнує родину. Вона ходила до міліції, до голови сільської ради — їй ніхто не допоміг. У „Молоді України" з 11 жовтня Марія Мельник опублікувала листа-скаргу, що кінчається таким закликом до жінок і дівчат: „Будьмо непримиренними до п'яниць. За це, любі, нам будуть люди тільки вдячні. Інакше може трапитись таке лихо, як трапилось у мене".

„Українські пісні в Сомалі"

„Моґадішо. — Сьогодні в приміщенні курсів російської мови відбувся вечір, присвячений Совєтській Україні. Були показані фільми і барвисті діяпозитиви, лунали українські пісні та вірші. Інтерес сомалійської молоді до цієї совєтської республіки не випадковий — у Києві живе і навчається близько 100 студентів із Сомалі". („Радянська Україна" з 13 жовтня).

Знайдено металеву оправу книжки з XI століття

Український археолог Василь Довженок знайшов під час розкопин у селищі Шучинці над Дніпром житло українського селянина -вояка з XI століття, а в ньому, крім речей хатнього вжитку та зброї, добре збережену бронзову платівку з зображенням святого. Ця платівка служила оправою до української церковної книги. У „Літературній Україні" з 30 жовтня сказано: „Зображення... є зразком високої майстерности ювеліра і своїм мистецьким рівнем не поступається багатьом відомим творам світового ювелірного мистецтва."

Дівчинка Мара знайшлася

„Молодь України" з 14 жовтня розповідає, що в селі Ліепая, Латвійської ССР, зникло з матір'ю декілька дітей. Тепер одно з них, дівчинку Мару, знайдено в карпатському селі Дора, біля Яремча. Виявилося, що лікарка-латвійка, „підпавши під вплив сектантів адвентистів, викрала дітей від чоловіка, прагнучи виховати з них фанатиків-сектантів". Одну з її дочок, Мару, привезла інша адвентистка нібито на лікування в село Дору, де „дитині забивають голову всякими сектантськими істинами".
сектантськими істинами". Дівчинку відіслали до батька.

На свіжу могилу сл. п. Степана Олексюка

На кладовищі в Бавнд Бруку, Н. Дж., 12 вересня 1964 р. земляки шешорці залишили свіжу могилу щирого друга, земляка сл. п. Степана Олексюка. Відлунала пісня: „Чуєш, брате мій, товаришу мій! Відлітають сірим шнурком журавлі в вирій"...

Земля Вашингтона прийняла у своє лоно гуманну людину, демократа з далекої Гуцульщини, з карпатської верховини села Шешори, Косівського повіту. Ця втрата відсвіжила в нас біль по втраті батьківщини, свіжа могила висотує в нас так багато до болю ніжних почувань. Усе давнє, здавалось давно забуте, у свіжих контурах зарисовується зараз перед нами.

Ми бачимо його, як він стежечкою поміж воринням сходить із горба Якубівки, високе чоло у важкій задумі несе у „Просвіту". „Розпаношився окупант на нашій зеленій верховині: забирає маржину, дерево вивозить, нівечить красу гір — лисіють верхи зрубом"... — його турбота.

У цій „Просвіті" плекалась ним між молоддю любов до книжки, рідної пісні, гуцульського мистецтва і гарної традиції,й усвідомлялась велика кривда заподіяна нам окупантами.

Покійний був людиною ніжної душі, чистого характеру. Таким вийшов із рідних земель і таким залишився аж до смерти. Ані скитальські злидні, ані американський добробут не зломили його. Він любив волю, але ніколи батьківщину за волю не міняв,і тому ніщо його тут не вдоволяло, ходив в тузі за рідним ґрунтом. Любив свою вужчу батьківщину Гуцульщину, але в своїх поглядах завжди був соборником. Був глибоко очитаною людиною, спостережливим і розсудливим. У часи переворотів і зневіри і занепаду села умів утримати рівновагу в селі, служив громаді своїм авторитетним розсудливим словом.

Громадсько культурна діяльність його виходила поза межі рідного села.

У нього вдома часто гостювали такі люди, як Лукіянович і Колесса та інші. Інтеліґенція його шанувала, до його голосу прислухалась.

Так багато він виніс на чужину рідного тепла. Усі тут любили його й горнулись до нього.

Так багато залишив він між нами гарних спогадів. На його віку (70 років) не було найменшої плями. Він умів свої інтереси поєднати з інтересами громади й народу.

П. Б.

З діяльности Денверської Групи УВАН

Інж. Іван Громик, співробітник УВАН і активний член її Денверської Підгрупи в Солт Лейк Сиrі, в стейті Юта, завітав, на своїй зворотній вакаційній подорожі, з Ню Йорку до Денверу в Колорадо.

В програмі його відвідин міста та обзнайомлення з українською колонією в Денвері відбулося з цієї нагоди в конференційній залі місцевої Публічної Бібліотеки 12 вересня чергове засідання Денверської Групи УВАН у ЗДА.

Згідно з порядком денним збори під головуванням д-ра. С. Кротюка члена-співробітника УВАН, вшанували передовсім вставанням і однохвилинною мовчанкою пам'ять артиста-маляра Стефана Скиби, постійного учасника зібрань Групи, який помер 28 серпня.

Це засідання було 50-им з черги від часу заснування Групи і мало подекуди ювілейний характер. Інж. Л. Биковський, секретар Групи, повідомив, що за час її існування від весни 1955 до 1-го жовтня 1964. р., Група складалася з 11 членів, різного степеня, влаштувала 50 засідань (в Денвері. Солт Лейк Сиrі і Онтаріо (Каліф.), на яких виголошено й обговорено 84 доповіді зі спів-доповідями. Засідання Групи відвідало 1261 осіб. Більшість доповідженого матеріялу вже видрукована.

Після представлення інж. І. Громика присутнім він виголосив доповідь про „Сучасні методи плянування майбутнього транспортового руху по великих містах (метрополіях)" На високому науковому рівні витримана доповідь демографічного й транспортово-економічного характеру була оперта на відповідних матеріялах з життя міст: Денверу, Солт Лейк Сиrі і Оґдену, за час від 1960 до 1980 рр. Була ілюстрована, додатково, статистичними таблицями, кресленими на чорній дошці.

З огляду на змістовний і життєвий характер доповіді та ораторський хист доповідача доповідь викликала зацікавлення присутніх. З-поміж 20-ох осіб, членів Групи і гостей, третина присутніх забирала голос в обговоренні цього цікавого матеріялу.

В інформаційно-організаційній частині засідання інж. Л. Биковський, звітував про поїздку влітку до Ню Йорку й Вашингтону. В Ню Йорку він, як представник Групи, мав 30 липня нараду з проф. д-ром А. Архимовичем, президентом УВАН-у у ЗДА. Дня 31 липня виголосив на засіданні Президії Управи УВАН доповідь інформаційного характеру про „Деякі проблеми української науки на заході ЗДА". У Вашингтоні від Групи відвідав пам'ятник Т. Шевченкові.

Л. Б.

ШЛЯХ МОЛОДІ

У 5-ЛІТТЯ ЙОГО СМЕРТИ

Степан Банадера — теоретик і практик революції, людина невгнутого характеру. Провідник і символ боротьби за Україну останніх десятиліть. Таким він був, таким ми вважаємо його сьогодні й таким він увійде в історію нашої боротьби за волю.

Не заломився у польській тюрмі, вмів сказати НІ німецькому окупантові, не захитався після другої світової війни. З його ім'ям на устах ішли на смерть герої **УПА та** в'язні сибірських концтаборів. Знала це Москва — і тому підступно вбила його. Вбила тіло, але не вбила ідеї, за яку боровся усе своє життя Степан Банадера, бо ідеї вбити не можна.

Сл. п. Степан Бандера

У 5-ліття його смерти до болю стискаються нам серця, але „вмер король — хай живе король!" Не плач, не скиглиння і не співіснування, а ще більше розумна та скоординована і динамічна визвольна боротьба буде відплатою Москві за смерть Великої Людини! Завжди і всюди викриватимемо підступні й брехливі пляни Москви, гартуватимемо молодь до цього, діятимемо на всіх континентах світу. Впаде один, а на його місце стануть тисячі, впадуть тисячі — піднімуться мільйони. Нашої боротьби за правду, за свою державу вже нікому не спинити!

Ми переможемо!

БОЛЬШЕВИЦЬКА ДИВЕРСІЯ

Проти націоналістичного руху, як в Україні, так і на чужині, большевики ведуть уперті намагання знищити його, розложити. Але пряме атакування його з большевицьких позицій безуспішне. Тому ворог старається досягти своєї мети при помочі тих протинаціоналістичних чинників і явищ, які існують в українському політичному житті за кордоном. Він старається різними способами використовувати їх для себе, підсилювати й спрямовувати на потрібні йому тори. Бити націоналістичний рух таки українськими руками — це головна напрямна большевицької диверсії.

До таких самих наслідків, корисних большевицьким баженням, ведуть на ідеологічному і політичному відтинку всі тенденції наближення до комуністичних позицій, будування на них перехідних помостів. Затерти чітку межу поміж самостійницьким, визвольним рухом і російщиною чи комунізмом, засипати прірву між нами — це перша мета ворожих намагань по лінії ідейної демобілізації українського самостійництва. Кожне того роду явище, що творить вилам у непримиренності до ворога і його позиції — шкідливе визвольній справі, без огляду на те, з яких мотивів воно походить.

(Степан Бандера: Українська національна революція, а не тільки протирежимний резистанс)

500 Героїнь

Один горбок на нашій Оселі нагадує козацьку могилу. На ньому стоїть пам'ятник 500 Героїням, замордованим Москвою в Кінгірі. Хрест і могилу збудував п. П. Луців.

Про цю символичну могилу не забувають юначки. Якраз в 10-ліття страшного морду цілий табір вирушив до хреста. Це було 29 липня.

Юначки оточили могилу, помолились за душі героїнь, мовчанкою віддали їм честь. Ці героїні — це наші сестри, що дивляться на нас з небесних висот. Вони молять Бога, щоб послав нам кращу долю, а нам наказують сповняти їхні заповіти.

Команда табору в пам'ять цих Героїнь склала біля стіп пам'ятника китицю червоних рож, а юначки — китицю польових квітів.

Юначки табору СУМА в Чікаго.

Літо 1964.

Пікетування московських амбасад

Відзначаючи 5-ліття смерти провідника українського Визвольного Руху сл. п. Степана Бандери, члени СУМА разом з іншими організаціями Визвольного Фронту пікетували совєтську делегацію до ОН в Ню Йорку та совєтську амбасаду у Вашингтоні.

У Вашингтоні у пікетуванні взяло участь понад 500 осіб. Про обидві демонстрації писала преса та подавала телевізія.

У зв'язку із тим хай знає Москва, що не дамо ми їй спокою так довго, доки не досягнемо своєї мети — повної незалежности для України.

Школа Українознавства в Ню Йорку

В половині вересня цього року почався черговий навчальний рік в школі українознавства при нюйоркському Осередку СУМА. Цього року школа збільшилась на одну клясу та одного вчителя. Таким чином школа має вже 9 кляс (у 9-ій клясі учнями є майже самі студенти коледжів) та 8 учителів. Учителями є: Я. Ласовська, Б. Сидор - Чарторийська, А. Непрель, проф. І. Юрченко — директор школи, мгр. І. Кобаса, К. Василик, проф. С. Демчишин. В цьому році почав учити проф. М. Заклинський. Програмово школа підлягає шкільній Раді при УККА, але адмініструє її Осередок СУМА в Ню Йорку.

Школа розростається і виправдує своє існування.

Радимо іншим Осередкам іти за прикладом Ню Йорку і, якщо це можливе, зорганізувати в себе таку школу.

Всі ми повинні змагати до того, щоб усі члени Юнацтва СУМА вчащали до українознавчих шкіл.

Ліда Кобаса-Павленко

Видання журналу „Крилаті" перенесено до Бельгії

Друкування ілюстрованого журналу-місячника „Крилаті" — органу Центральної Управи СУМ для Юнацтва, перенесено з місяця жовтня ц. р. із ЗДА до Бельгії. „Крилаті" ч. 10 вийшли вже в в Брюсселі, як завжди з цікавим матеріялом, багатьма світлинами, кольоровими малюнками.

Всі справи адміністрації полагоджуються в Бельгії, в ЦУ СУМ. Редакційна Колегія журналу і надалі залишається в ЗДА.

Адреса Редакційної Колегії: "Krylati", 315 E. 10th St., New York 9, N.Y., U.S.A. Адреса Адміністрації: CU SUM 'Krylati', 72 Bld. Charlemagne, Bruxelles 4, Belgium.

10 000 народу взяло участь у Здвизі СУМА

Тисячні лави сумівців дефілюють під час здвигу

Фото: Д. Мотрук

Цьогорічний Здвиг СУМА, що відбувся в днях 5 - 7-го вересня під кличем „Встане Україна", був присвячений 150-літтю з дня народження Т. Шевченка та 50-літтю збройного виступу Українських Січових Стрільців. В ньому взяло участь понад 10.000 сумівців та гостей з цілої Америки. В ці дні молодь СУМА демонструвала свою готовість боротись за Самостійну Українську Державу.

Здвиг почався в суботу о год. 10-ій. Відкрив його голова Г.У. СУМА М. Фурда. Головну промову виголосив Голова АБН п. Ярослав Стецько. Командантом Здвигу був інж. М. Поштар.

На Здвиг наспіло багато привітів від суспільно-громадських та політичних установ, організацій і визначних осіб.

Українська преса ствердила, що цього року це була друга по величині після Вашингтону українська маніфестація.

Виступи самодіяльних мистецьких гуртків під час Здвигу СУМА

СУБОТА, 5-го вересня 1964 р.

1. Капеля бандуристок Осередку СУМА — Ню Йорк, під кер. П. Данилова: „Зоре моя, вечірняя" — народна пісня.
2. Юн. Аскольд Лозинський — Ню Йорк: Карманського „Стрілецька присяга-клятьба", декламація.
3. Капеля бандуристок — Ню Йорк: „Місяць ясненький", слова Л. Українки, муз. Недільського.
4. Ігор Оліяр — Клівленд: Т. Шевченка „Виймки з Послання", декламація.
5. Капеля бандуристок — Ню Йорк: „Тужно грала чудовая скрипка", „Ой, там за Дунаєм".
6. Відділи Юнацтва Бінгемтон і Нюарк під кер. Е. Курила і М. Кононів: „Суботів" Т. Шевченка, збірна деклямація.
7. Струнна оркестра Осередку СУМА в Бостоні, під кер. проф. Калиниченка: „Реве та стогне".
8. Гурток Мистецького Слова Відділу Юнацтва СУМА в Бінгемтоні, кер. Е. Курило: „Псалом" — збірний рецитатив.
9. Струнна оркестра Осередку СУМА в Бостоні: „Така її доля".
10. Оркестра Юнацтва СУМА з Філядельфії, під кер. П. Пруса: „В'язанка стрілецьких пісень" в аранж. П. Пруса.
11. Осередок СУМА, Трентон: „Кавказ" Т. Шевченка.
12. Оркестра Юнацтва СУМА, Філядельфія: „В'язанка музики до Кобзаря Т. Шевченка", аранж. П. Пруса.
13. Танкова група Осередку СУМА, Філядельфія, під кер. М. Солтиса: „Аркан", „Закарпатська трепотянка", „Коломийка" — в'язанка.
14. Танкова група Осередку СУМА, Ню Йорк, під кер. О. Гендзи: „В'язанка народних танків".

НЕДІЛЯ, 6-го вересня 1964 р.

1. Концерт Духової оркестри Осередку СУМА, Боффало, під кер. Кравчука.
2. Танкова група Молодшого Юнацтва СУМА, Філядельфія, під кер. М. Солтиса: „Гопак".
3. Танкова група Осередку СУМА, Трентон, під кер. Д. Надраги: „Козак-завидія".
4. Юнацтво Осередку СУМА, Нюарк, під кер. М. Кононів: „Тарас Шевченко" (Юрія Стельмащука), збірна деклямація.
5. Танкова група Осередку СУМА, Йонкерс, під кер. Р. Петріни: „Козачок дівчат", „Гопак-фінал".
6. Танкова група Осередку СУМА, Бостон, під кер. М. Франківського, при супроводі струнної оркестри, під кер. проф. Калиниченка: „Херсонський гопак".
7. Танкова група Осередку СУМА, Нюарк, під кер. І. Кононів: „Збірний дівочий танок".
8. Струнна оркестра Осередку СУМА, Бостон, під кер. проф. Калиниченка: „Марш Куреня Бойків", пісня УПА.
9. Гурток Мист. Слова Відділу СУМА, Бінгемтон, під кер. Е. Курила: Т. Шевченка „Кавказ", збірний рецитатив.
10. Струнна оркестра Осередку СУМА, Бостон: „До сонця!"

Учасники Вишкільного Табору на Оселі СУМА в Елленвіл, Н.Й. із членами Команди

Команда й учасники юнацького табору в Шикаго, 1964.

ПОБОРЕМО!

У Шевченкове 150-річчя

Поборемо! Дарма, що тричі
Вже нами програно бої.
Поборемо, бо возвеличив
Наш велетень братів своїх!

І слово правди на сторожі
Поставив геній коло нас,
Це слово нам по волі Божій
У вічність передав Тарас.

Плекаємо ми тут сумівців —
Не розгубились, не здались!
І дома юні українці
Пізнають правду всю колись

Вони збагнуть, що будівничі
Москви презлої дурять їх.
Поборемо, бо возвеличив
Наш велетень братів своїх!

ІВАН ПРАВДЕНКО

ЮНАЦЬКІ ТАБОРИ

Виховно - відпочинковий табір в Бостоні.

Рада Виховників, щоб дати змогу більшій кількості юнацтва провести корисно вакаційний час поза містом, рішила створити пробний виховно-відпочинковий табір.

Запланований табір відбуто на Оселі Української Православної Громади Бостону, посеред лісу, близько озера, в місцевості Бріджвотер, за 30 миль від Бостону.

Табір названо „Шевченківським Селом" з підтабором для юнаків „Кирилівка" та з підтабором для юначок „Моринці".

Командантом табору був проф. Николенко, а членами команди були: Р. Франківська, В. Оленяк, М. Носаль, Г. Попик, П. Возьний, М. Возьний, М. Сухий та Р. Дашавець.

Багато допомогли в улаштуванні табору батьки: пані Дашавець, Сологуб, Гончар, Зінків, Мельник і пани В. Носаль та І. Попик.

Під час таборування переводжено гутірки, теренові вправи, спортові змагання та прогулянки.

Відбулось також дві сумівських ватри та вивчено чотири стрілецьких пісні.

З приємністю можемо ствердити, що табір пройшов з великим успіхом. Рада Виховників заохочена цими успіхами і закликає Осередок систематично владжувати такі табори.

В. Ганував,
В. Оленяк.

Уважаємо, що відбування вишкільних таборів для впорядників і виховників є справою першорядної ваги на сучасному етапі розвитку нашої Спілки. Вони забезпечують постійний доплив молодих виховних кадрів, яких ще й сьогодні відчувається брак. Тому докладаймо старань, щоб в майбутньому все здібніше Старше Юнацтво було учасниками вишкільних таборів.

Є. Г.

ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР „ХОЛОДНИЙ ЯР" В ЕЛЛЕНВІЛІ

З великим успіхом пройшов табір „Холодний Яр", влаштований Головною Управою СУМА в днях 16—30 серпня ц. р. на Оселі СУМА в Елленвілі з метою підготови молодих кадрів Впорядників і Виховників для праці у Відділах Юнацтва СУМА.

Табір проходив згідно з програмою Вишколу для впорядників і виховників молодшого і старшого юнацтва СУМА, з 1963 року, пристосованої до вимог „Правильника Юнацтва СУМ" на Впорядників 1-го і 2-го ступенів та на Виховника 1-го ступеня. У зв'язку з цим до інструкторського складу було запрошено: д-ра М. Кушніра, о. проф. Л. Гузара — капеляна СУМА, проф. М. Заклинського, проф. О. Лужницького, ред. В. Давиденка, ред. Л. Полтаву, мгр. І. Кобасу, п. В. Будзяка, п. Х. Будзяка, д. М. Солтиса, п. І. Кононів та п. І. Заяця.

Командантом табору був мгр. Є. Гановський.

На закінчення табору окрема комісія перевела іспити з учасниками табору із пройденого матеріялу та встановила відповідні оцінки. Для встановлення остаточної оцінки командан табору взяла також до уваги і знання і вживання української мови, поведінку, активну участь в зайняттях та юнацьку поставу.

В загальному стверджується, що цьогорічний вишкільний табір „Холодний Яр" на Оселі СУМА в Елленвілі, Н. Й., пройшов успішно під кожним оглядом. Учасники табору ставились серйозно до вишкільної програми, старались засвоїти подаваний їм матеріял та відповісти вимогам, які до них ставила Команда Табору. До успішного відбуття табору в першу чергу спричинились інструктори, які докладали всіх старань, щоб матеріял був подаваний в найбільш доступній формі, та щоб він мав пристосування в практичній виховній дії.

ЮНАЦЬКІ ТАБОРИ, ВЛАШТОВУВАНІ ОСЕРЕДКОМ ІМ. М. ПАВЛУШКОВА В ШИКАҐО НА ОСЕЛІ СУМА В БАРАБУ

Осередок СУМА ім. М. Павлушкова в Шикаґо був організатором цьогорічних таборів на власній оселі в Барабу, Вісконсин.

Команда табору „Червона Калина" з головою ЗЧ ОУН проф. Ст. Ленкавським.

Учасниками табору було юнацтво із Осередків СУМА — Павлушкова, Богуна, та Крут, Мілвокі та Міннеаполіс.

Табір „Червона Калина" тривав від 11 липня до 22 серпня і поділявся на чотири підтабори.

Табір для старших юначок „Маківка" тривав від 11 липня до 1 серпня.

Табір молодших юначок „Лисоня" тривав від 11 липня до 1 серпня, а табори „Лисоня" для старших юнаків та „Маківка" для молодших юнаків тривали від 1 до 22 серпня.

Юначки біля каплиці в таборі „Червона Калина", Шикаґо.

Табори мали характер виховно - вишкільний для старшого юнацтва та виховно-відпочинковий для молодшого юнацтва. Командантом таборів юначок була Іня Гікава, а головним виховником — Надія Голяш. Командантом юнацьких таборів був Мирон Куляс, а головним виховником — Мирон Лущак.

В таборі „Червона Калина" — Шикаґо: Будують шатро.

Програма всіх таборів була дуже цікавою і проведена була з великим успіхом.

Табори відбувало багато визначних осіб, а між ними таборовики мали честь вітати проф. Ст. Ленкавського — провідника ЗЧ ОУН.

М. Лущак

✝

З глибоким смутком повідомляємо Членів Спілки Української Молоді і все Українське Громадянство, що 18-го липня ц. р. померла в Ворроні, Огайо, на 56-му році життя

бл. п. Евдокія Макух

Осередок втратив щиру членкиню Жіночого Відділу СУМА.

Управа висловлює глибоке співчуття її мужеві Дмитрові.
Хай чужа земля буде їй пером.
Управа Осередку СУМА в Йонґставн, Огайо

ЮНАЦТВО ПИШЕ:

У Вашинґтоні

Встане Україна!

Ось під таким кличем сумівська молодь почала Шевченківський рік.

Сьогодні п'ятниця. Я уважно оглядаю свій сумівський виряд і допаковую потрібні речі, щоб бути готовою на виїзд до Вашинґтону, де відбудеться відкриття пам'ятника Т. Шевченкові.

Настав очікуваний день. О 3:00 годині ранку під домівкою вся сумівська старшина, юнаки й юначки з виховниками чекали на автобуси. Автобуси приїхали на час. Ми бігли один наперед другого, щоб засісти місце коло вікна. Говоримо притишеним голосом. Виховники нам наказують говорити якнайтихіше, щоб не побудити наших сусідів американців. Ми зайняли місця в автобусах і рушили в далеку дорогу. В дорозі дехто з подруг і друзів спав, а дехто дивився на красвиди. Так заїхали ми до Вашинґтону. Приїхали перед готель. Нас приділили до кімнат, де ми мали 15 хвилин на приготування до дальшого наказу. В цьому готелі ми стрінули своїх подруг і друзів з Канади. Тільки перебрались ми в сумівські однострої, вийшли перед готель, а вже казали сідати до автобусів. Сіли, їдемо на означене місце біля Білого Дому. Приїхавши, застали вже тисячі народу, які уставлялися в похідні колони. Наших сумівців легко було пізнати, бо було їх дуже багато і мали багато прапорів. Похід почався. Оркестри грали маршові пісні — рівним вояцьким кроком маршували молодь і старі. Перед нами і позаду нас тисячі народу, і кінця не видно. Мені було радісно на душі, до очей тиснулися сльози, а гордість за нарід, мій, український розпирала груди.

Прийшли до пам'ятника.

Анна Лавро

Море народу облягло Пророка України. Всі нетерпеливо чекали на приїзд б. президента ЗДА Д. Айзенгавера. Приїхав. Почалося відкриття. Говорили наші і американські достойники, промовляв і б. президент ген. Д. Айзенгавер, під звуки „Як умру . . ." Довершив він і зняття заслони з пам'ятника.

Всі уважно слухали промови і молитов. Хоч сонце пекло немилосердно, усі ми уважно вислухали промови. Ми всі з гордістю дивилися на пам'ятника нашого великого українського поета, батька українського народу Тараса Шевченка.

На закінчення відкриття відбулась дефіляда сумівських колон, після чого всі члени СУМА, а особливо юнацтво, автобусами поїхали до місця, де молодечі організації влаштовували мистецький вечір. З усіх виступів молодечих організацій сумівський був найкращий.

По мистецькій частині ми вийшли з залі, посідали до автобусів і поїхали назад до готелю.

На другий день в неділю ми їздили оглядати Вашинґтон.

Анна Лавро,
юначка відділу СУМА в Н.П.

Як я провів свої вакації

Я провів чотири тижні своїх вакацій у вишкільному таборі СУМА, в Еленвілі, Ню Йорк. Цього року наш табір називався ім. Тараса Шевченка та „Червона Калина" і був присвячений Українським Січовим Стрільцям. Командантом табору був друг Євген Гановський.

У таборі мені було дуже весело, особливо тому, що у моїй кімнаті всі хлопці були з Ню Йорку, і ми почували себе як удома. Взагалі в таборі було понад 200 юнаків і юначок з різних стейтів.

Вранці ми вставали на ранню трубку і вибігали на руханку. Прибігши з руханки, вбиралися в однострої і йшли на молитву, де піднімали прапори й слухали денний наказ. Звідти ми організовано йшли на сніданок.

Після сніданку ми порядкували кімнати, і о год. 10:00 йшли на гутірку і зайняття, які тривали аж до обіду. По обіді мали пообідову тишу, а після того йшли купатися, де також мали коротку гутірку.

Після вечері, дозвілля і вечірньої молитви ми розходилися по кімнатах і — на голос трубки — йшли спати.

Так проходив один день, і так пройшли мої вакації в таборі. Я дуже шкодував, коли мусів їхати додому.

Вдома я вправляв музику, читав книжки, бавився з товаришами і два рази, разом з батьками, відвідував Світову виставку.

Я гарно провів ці вакації — побував на свіжому повітрі між юнаками і дечого навчився про Україну.

А тепер я з великою нетерпеливістю чекаю на наступні вакації, щоб знову піти до табору.

Богдан Твердовський

Появився ілюстрований збірник СУМА

Минулого місяця у видавництві „Америка" вийшов ілюстрований збірник „Під прапором СУМА". Редактори цього видання: ред. Л. Полтава, інж. В. Юрченко, ред. В. Давиденко, ред. І. Керницький. Книжка великого формату на дуже гарному папері та з багатьма ілюстраціями.

Це дуже корисне видання, яке охоплює діяльність нашої спілки від початку її існування до 1962 року включно, в майбутньому послужить нашим історикам як дуже цінний джерельний матеріял.

Книжка коштує $ 3. Всі, що бажають її набути, хай голосяться до Г.У. СУМА в Ню Йорку.

Третій Осінній Турнір Відбиванки у Бінґемтоні

У минулих двох роках (1962-1963) ми влаштовували в жовтні Осінні Турніри Відбиванки, які пройшли з дуже гарним моральним успіхом. Через ці імпрези підвищився рівень наших відбиванкових дружин. Серед Юнацтва слідне бажання змагатися за кращі успіхи. Бажаючи втримати й поглибити дружні зв'язки між сумівською молоддю, Булава Відділу Юнацтва СУМА в Бінґемтоні рішила влаштувати Третій Осінній Турнір Відбиванки в суботу 24 жовтня цього року у спортовій залі "Central High School." Цей Турнір пройшов дуже успішно. Після Турніру відбулися Осінні Вечерниці Юнацтва.

Е. Курило

Сторінка Спілки Української Молоді Америки
„ШЛЯХ МОЛОДІ"
Рік X Ч. 5 (83)
Редагує: І. КОБАСА
"THE YOUTH'S PATH"
Page of the Ukrainian American Youth Ass'n., Inc.
Editor: I. KOBASA
Адреса: P. O. Box 211, Cooper Sta., New York 3, N.Y.

Помер Спенсер Вілліямс, керівник Відділу преси й публікацій Комітету радіо „Свобода"

Ню Йорк. — 23-го жовтня у шпиталі Форт Валтон Біч, на Флориді, помер у 66-річному віці американський журналіст і совєтознавець Спенсер Вілліямс, керівник Відділу преси й публікацій Комітету Радіо „Свобода" в Ню Йорку. Він розпочав свою журналістичну карєру в „Ютіка Пресс". У 1929 р. був у Москві на становищі спеціяльного кореспондента і потім впродовж 10 років перебував там як репрезентант Американсько-Совєтського Відділу Торгівлі та як кореспондент пресових агентств АП, ЮП і газет „Манчестер Гардіян", „Волл Стріт Джорнал" та ін. У 1940 р. був у Будапешті — від СБС та як кореспондент „Манчестер Гардіян". Повернувшись до ЗДА, Спенсер Вілліямс працював коментатором у СБС в ділянці совєтських і балканських справ. Він багато зробив у повоєнній добі для співпраці представників різних національних еміграцій з СССР із видатними представниками Комітету радіо „Свобода", Інституту для вивчення СССР та іншими інституціями. Останні роки Покійний був головним редактором газети „Наше Общеє Дело", що виходить російською мовою у Мюнхені і розходиться в 50 країнах. Залишив дружину Кароліну і доньку Тамару. Спенсер Вілліямс був зажди прихильно наставлений до визвольної боротьби України та інших поневолених комунізмом країн.

Зменшилося число американців, недужих на перестуду й інфлюенцу

Вашингтон. — Публічний Уряд Здоров'я ствердив, що в році, який закінчився 30-го червня ц. р., число недужих американців на загальну перестуду і на інфлюенцу було менше, як в попередніх роках. Уряд остерігає, що це зовсім не означає того, що зменшилося число вірусів, які спричинюють перестуду та інфлюенцу. Менше число занедужань на ці недуги могло бути тому, що попередня зима була дуже лагідна. Якщо зима, що є перед нами, буде гостра, то число занедужань може зараз збільшитися, тому люди повинні дбати про те, щоб не перестудитися, коли зачнуться морози. Крайовий Статистичний Центр Здоров'я перевів опитування 42,000 американських родин і ствердив, що в минулому році число недужих між 134.000 опитуваними особами було менше, ніж давнішими роками.

Українська хроніка

● **Українська Вільна Академія Наук у ЗДА** влаштовує конференцію з доповіддю проф. Олександра Архімовича п. н. „Діяльність Української Вільної Академії Наук у ЗДА в 1963-64 Академічному році". Після доповіді відбудеться концерт двох поколінь, у програмі якого візьмуть участь артисти: О. Буніна - Сарач, І. Фоменко-Курдидик, І. Гош, В. Кіпа, М. Чумаченко і з молодих мистців — Т. Корецький, Л. Лавриненко, Г. Сарач. Конференція і Концерт відбудеться в неділю 15-го листопада 1964 року о 6-ій год. веч. в будинку Академії: 206 Вест 100 вул., Н. Й. Увесь дохід призначено на сплату боргу за будинок Академії.

● **64-ий Відділ Союзу Українок у Ню Йорку влаштовує** 21 листопада о 7 вечора, у великій залі Українського Народного Дому, Ювілейну Зустріч. У програмі: вечеря і мистецька частина з участю пань Х. Карпевич, О. Соневицької та пп. І. Керницького й Миколи Понеділка.

Українській Літературно-Мистецький Клюб
Ню Йорк, Н. Й.

● У п'ятницю 13 листопада відбудеться Вечір вшанування мистецької творчости проф. Михайла Осінчука, виставка ікон якого відбудеться тепер у ЛМКлюбі. У програмі, між іншими, виступлять: проф. Д. Горняткевич та пп. А. Малюца, Л. Кузьма, В. Ласовський. Управа ЛМКлюбу щиро запрошує на цей Вечір членів і гостей. Початок о год. 8-ій.

ЩЕ ПРО ВЕСІЛЛЯ ЄВГЕНІЇ ІЗ СТАШИНСЬКИХ І ЛЕВА ВОРОБКЕВИЧІВ НА СОЮЗІВЦІ

В доповненні до повідомлення про весілля Євгенії із Сташинських і Лева Воробкевичів, що відбулося на Союзівці в суботу 7 листопада ц. р., треба додати, що Лев Воробкевич є сином відомих наших громадян Олександри й інж. Романа Воробкевичів і що він був трикратним чемпіоном тенісу в конкуренціях чоловіків у роках 1962, 1963 і 1964, які відбувалися на „Союзівці", і здобув на постійно уфундовану УНСоюзом чашу для першунів у цих змаганнях.

● У Мюнхені і Штутгарті численні західньо-німецькі поліцисти і коло 300 членів американської військової поліції взяли участь у масових рейдах проти помешкань осіб, що їх підозрівали в торгівлі наркотиками. Арештовано кругло 100 осіб, між ними 24-ох американських вояків та 9 летунів, — здебільша вони були самі наркоманами та торгували наркотиками. Американські військовики стануть перед військовим судом.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 10-го листопада 1964 р. вечером, помер по довголітній, тяжкій недузі

бл. п. ГРИГОРІЙ ГУПАЛО

на 74-му році життя, родом з м. Поморяни, пов. Зборів, Галичина

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го листопада ц. р. о год 8-ій рано з похоронного заведення Van Emburgh Funeral Home, 306 East Ridgewood Ave., Ridgewood, N.J. до української церкви св. ап. Петра і Павла в Spring Valley, N.Y. Візитові години: 3-5, 7-9 вечором.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 13-го листопада о год. 8-ій веч.

Горем прибиті:
КАТРЯ — дружина
ТАНЯ і МИКОЛА СИРОТЮКИ з родиною

Українська Вільна Академія Наук у США

В неділю, 15-го листопада 1964 р.

під час Конференції-Концерту о 6-ій год. веч. відбудеться

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ КАРТИН МИРОСЛАВА РАДИША

Слово про мистця — проф. Д. ГОРНЯТКЕВИЧ

Вистава відкрита ЩОДЕННО від 5-ої до 7-ої год. веч., а в СУБОТИ і НЕДІЛІ від 4-ої до 6-ої веч. до 10 грудня 1964 р.

МИСТЕЦЬКА КУРАТОРІЯ АКАДЕМІЇ

Увага! ШИКАГО! Увага!

Діловий Комітет УНП

запрошує Українську Громаду на

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ у 50-річчя Української Народної Помочі

В ПРОГРАМІ:
Промови представників Головної Управи УНП, привіти, та в мистецькій частині: Григорій Китастий, Ія і Любо Мацюки, Танцювальний гурток СУМА ім. І. Богуна, рецитація.

Неділя, 22-го листопада 1964 р.

АВДИТОРІЯ ДОМУ СУМА
2457 Вест Шикаго Аве. в ШИКАГО, Ілл.

Початок: 4-та год. по пол. Вступ 3.00 дол.

Квитки в „Дельті", 2242 В. Шикаго і в домі СУМА.

ПОВІДОМЛЕННЯ

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА „ЧЕРНИК"

— повідомляє, що —

Річні Загальні Збори Товариства

відбудуться

в НЕДІЛЮ, 15-го ЛИСТОПАДА 1964 року

в год. 4-ій по полудні в ВЛАСНІЙ ДОМІВЦІ при вул. 3306 Е. Девісон, ДІТРОЙТ, Міш.

з слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття Зборів і прийняття порядку нарад. 2. Вибір Президії. 3. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів і його прийняття. 4. Звіти членів Управи. 5. Звіт Контрольної Комісії. 6. Дискусія над звітами. 7. Уділення абсолюторії уступаючій Управі. 8. Зміна статуту Товариства: точка VI: Керівні Органи Твариства. 9. Вибір нової Управи. 10. Внески й запити. 11. Закриття Зборів.

Якщо в назначеній годині не буде вимаганої статутом кількости членів, Загальні Збори відбудуться правосильно одну годину пізніше при кожночасній кількості присутніх членів.

УПРАВА УСТ „ЧЕРНИК"

64-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ

— влаштовує —

КУРС САЛЬОНОВИХ ТАНКІВ

ДЛЯ МОЛОДІ від 13 до 18 років

під проводом

п. М. Задорожної

Курс почнеться у НЕДІЛЮ, 15-го ЛИСТОПАДА ц. р. о год. 10:15 ранку в УНДомі, кім. 31/3.

Голоситись до п. Я. Левицької, тел.: OR 7-6784

НОВЕ ВИДАННЯ

Появилася у продажу цінна праця українського науковця, доктора економічних наук

Михайла Біди

під заг.

ОСНОВИ ТЕОРІЇ ЕКОНОМІЇ

яку можна придбати у кіосках в домах Українського Народного Союзу під ч. 843 Норд Вестерн евню та СУМА під числом 2457 Вест Шикаґо евню (III поверх).

Ціна примірника у гарній твердій обкладинці 3 дол. і 50 центів з пересилкою.

У згаданих кіосках можна також придбати видання творів Д-ра Д. Донцова.

Книгарням та кольпортерам даємо 25% опусту.

Замовлення й належність слати на адресу:

M. Hikawyj — 2334 W. Augusta, Chicago, Ill. 60622

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ,

що у зв'язку із вшануванням сл. п. полк. АНДРІЯ МЕЛЬНИКА

ВІДКЛИКАЄТЬСЯ „ВЕЧІР ТАНКІВ і СПІВУ"

з нагоди 70-ліття УНСоюзу в Бостоні в дні 14-го листопада 1964 року.

Злучені Відділи УНСоюзу в Бостоні

Д-р Володимир Уруський

висловлює свою вдячність своїм численним Пацієнтам і Приятелям, які виявили йому своє стурбування з приводу його здоров'я та дякує за їхні молитви.

Одночасно інформує оцим, що тепер лікується в шпиталі на ушкодження спини, але помало видужує і з початком 1965 року відновить свою лікарську практику під адресою:

319 East 6th Street New York, N. Y.

На добру згадку

бл. п. МИХАЙЛА ГАЛІБЕЯ

Приятеля мого невіджалуваного Мужа складаю 10 дол. на цілі НТШ в Сарселі.

Ольга ЦЕЛЕВИЧЕВА

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов непадійно від нас у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідусь

бл. п. д-р Володимир Бялий

Цією дорогою складаю мою щиру подяку Всім тим, що вшанували пам'ять Покійного своєю участю в Панахидах, похоронах та висловами співчуття.

Щиро дякую Веч. Отцям Катедри св. о. Миколая за відслуження Панахид та похоронних відправ.

Всім Рідним, Друзям і Знайомим за вінки і квіти та пожертви на суспільно-громадські цілі, як і Служби Божі за спокій душі Покійного, щире спасибі!

Щиро дякую всім Товариствам і Організаціям за вінки і квіти!

Всім Друзям по зброї і званню за прощальні промови та за несення домовини, щире спасибі!

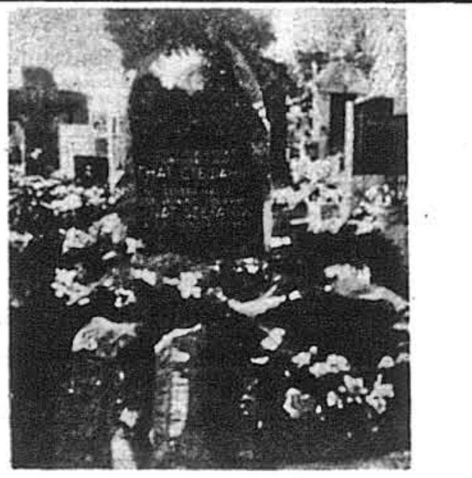
Щира подяка Хорові „Славута" за участь у Панахидах.

Зокрема висловлюю щиру подяку пп. сот. М. Петрунякам, д-р П. Гладким і п. Е. Ленчицькій за їхню першу допомогу в найважчих хвилинах мого життя.

Похоронному заведенню Музика і Син щиро дякую за совісне і солідне переведення похорону.

Нехай Всевишній стократно винагородить Всіх Вас.

ЕВГЕНІЯ БЯЛА — дружина з родиною

У 17-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Начального Команданта УГА і учасника Зимового Походу Армії УНР

ГЕНЕРАЛ-ХОРУНЖОГО

ГНАТА СТЕФАНІВА

похованого в м. Реґенсбурзі, Баварія, в українській католицькій церкві

СВ. МИХАЇЛА в м. НЮ ГЕЙВЕНІ, Конн.

у неділю, 22 листопада 1964 р.

о 11:15 годині ранку

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

Запрошуємо Українське Громадянство і зокрема Українських Воєнних Ветеранів м. Ню Гейвену та околиць вшанувати своєю присутністю світлу пам'ять Небіжчика.

З вдячного спогаду

АНДРІЙ ДОПЛКА

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідньою і Знайомими, що ранком 10-го листопада ц. р. в Ст. Кетерінс, Канада на 59-му році життя, після короткої і тяжкої недуги відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п. маляр проф. СТЕПАН СТЕЦІВ

Тіло Покійного спочиває в похоронному заведенні Darte при 39 Court St., St. Catherins, де в четвер 12 і п'ятницю 13 листопада ц. р. о год. 8-ій веч. будуть відправлені Панахиди за спокій душі Покійного.

ПОХОРОН — в суботу, 14-го листопада 1964 р. о год. 10-ій ранку з української католицької церкви св. Кирила і Методія на кладовище Victoria Lawn Cemetery, St. Catherins, Ont. Canada.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЯ
син — ІГОР з дружиною
син — ОРЕСТ
брат — АНДРІЙ з родиною
стриєчний брат — ІВАН з родиною
та Рідня в Україні

У неділю, 15 листопада 1964 р.

в першу річницю болючої втрати нашого Дорогого

МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ

бл. п. Андрія Шкільного

в Українській Православній Церкві

СВ. ЛУКИ в СИРАКЮЗАХ

після Служби Божої відправиться

ПАНАХИДА

на яку запрошуємо Товаришів по Зброї Покійного, Друзів і Знайомих.

ТЕТЯНА ШКІЛЬНА, діти і внуки

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. Володимира Пришляка

члена Комітету Видавництва „Бережани" і громадського діяча

відбудеться

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

в суботу, дня 14-го листопада 1964 р.

о годині 8-ій вечора

в Церкві св. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

на яке запрошує

КОМІТЕТ В-ва „БЕРЕЖАНИ"

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

мґр. Володимира Пришляка

відправиться

в суботу, 14-го листопада ц. р.

в 7-ій годині ранку

в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
Сенфорд Аве., Нюарк, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

про що Членів Родини, Друзів, Приятелів і Знайомих повідомляють та просять про молитви за спокій Його душі

дружина — ТЕОДОЗІЯ
донька — МИРОСЛАВА з родиною

Членам ОбВУА і всім б. Воякам подаємо болюче сумну вістку, що дня 9-го листопада 1964 року у своєму помешканні в Вудсайд, Н. Й. вибув назавжди з комбатантських рядів на 69-му році трудолюбивого життя наш Незабутній Побратим по Зброї

інж. РОМАН ОНИШКЕВИЧ

б. хорунжий Українського Війська, учасник Визвольної Боротьби України в лавах Легіону Українських Січових Стрільців та Української Галицької Армії, нагороджений Пропам'ятною Відзнакою УГА і Воєнним Хрестом, член Нюйоркського Відділу ОбВУА.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

●

Достойній Родині Покійного передаємо вислови сердечного співчуття.

УПРАВА ОбВУА — Відділ НЮ ЙОРК

ГОЛОВНА УПРАВА
Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
та УПРАВА ВІДДІЛУ Т-ВА в НЮ ЙОРКУ

повідомляє з жалем, що дня 9-го листопада 1964 р. відійшов у Вічність наш Довголітній Член

інж. РОМАН ОНИШКЕВИЧ

абсольвент Високої Школи Гірничої Інженерії в Леобен, Австрія.

Панахиди будуть відслужені в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку в днях 10 і 11 листопада ц. р. о год. 8-ій веч.

Похорон в четвер 12-го листопада 1964 р. з того ж похоронного заведення о год. 9-ій ранку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що з волі Всевишнього відійшла від нас нагло у Вічність 6-го листопада 1964 року наша Найдорожча МАТИ і БАБУНЯ

бл. п. МАРІЯ МАНДРО

Покійна народилася в селі Детківці, пов. Броди, Україна.

Похорон відбувся в понеділок, 9 листопада 1964 р. з католицької церкви св. о. Миколая при великій участи Родини, Приятелів і Сотоловців на цвинтар св. о. Миколая.

Горем прибиті:

муж ІВАН, син ІВАН СЕМЧУК, синова АННА і три внуки в Амстердамі; одна дочка і один син на Україні і одна дочка в Німеччині і десять внуків на Україні.

ХАЙ ЗЕМЛЯ ВАШИНҐТОНА БУДЕ ЇЙ ЛЕГКОЮ!

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що наш визначний педагог, громадський діяч і довголітній директор гімназії „Рідної Школи" в Городенці

сл. п. ОНУФРІЙ ЯКІВЧИК

відійшов у Вічність у понеділок 9-го листопада 1964 р. в Торонті, Канада.

Похорони відбулися в четвер, 12-го листопада 1964 р.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГУРТОК ТОВАРИШІВ ПО ПРАЦІ, ПРИЯТЕЛІВ і УЧНІВ ПОКІЙНОГО

КЛІВЕЛЕНД, Огайо

Неділя, 6-го грудня 1964 р.

год. 7-ма веч.

КОНЦЕРТ

ВИКОНАВЦІ:

Український Хор „ДНІПРО" — Галина МИНАЇВ-АНДРЕАДІС

Дириґент — Е. О. САДОВСЬКИЙ — контр-альто, опера Кольон, Буенос Айрес

Дохід призначений на Наукове Товариство ім. Шевченка

КЛІВЕЛЕНД, Огайо

Lakewood Civic Auditorium

Franklin Blvd. and Bunts Rd.

Спорт

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ „СХІДНЬОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ"

в неділю, 15-го листопада:

„Чорноморська Січ", Нюарк — **УСК Ню Йорк**, о год. 2.30 по полудні на грищі Айронбавнд Філд при Вілсон евню в Нюарку.

„Тризуб", **Філядельфія** — — „**Н. Й. Гота**", о год 2.30 по полудні на грищі при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

Інші зустрічі „Східньої Конференції": „Дойчунгарн" — — „Метрос", Н. Й. Амерікенс — Грецько - Ам. СК, „Н. Й Інтер" — „Джуліяна", „М' нерва ПФ." — „Б. В. Готче"

СТАН ПОКАЗНИКА
Футбольної Ліги „Східньої Конференції"

Південна Дивізія

	Точки	Ворота
УСК Ню Йорк	14: 4	22: 5
Тризуб	11: 7	17:11
Н. Й. Інтер	10: 6	13:12
Н. Й. Амерікенс	8:10	14:22
Н. Й. Гота	7: 9	9:10
Грецько-Ам. СК	5: 5	12:12
Мінерва ПФ.	1:13	6:19

Північна Дивізія

	Точки	Ворота
Джуліяна	11: 7	21:15
Дойчунгари	11: 7	26:20
БВ Готче	11: 7	17:16
Гунгарія	8:10	20:20
Метрос	6:10	15:18
Чорн. Січ	3:11	10:22

„ТРИЗУБ" — „Н. Й. ГОТА" 1:1 (1:1)

Асторія, 8-го листопада. — Свич, Бородяк - Рач (Муніс), Джуліо - Луна - Кунга, Яковина - Мендез - Мендонка (Віоля) - Ферейра - Вентлянд. — Резерва: Варварюк і Ілай.

Понад 1,000 глядачів вважали більше атракційними ці перші змагання з двох мистецьких гор „Східньої Конференції", які відбулися на грищі Айнтрахт Овал. Зустріч „Тризуба" з „Готою" була без сумніву більше емоційною, як односторонні змагання другої пари. Все таки дружина „Тризуба" розчарувала. В першій півгрі, при змінних наступах обидвох дружин рахунок воріт був відзеркаленням ходу гри. На ворота в 24-ій хвилині зі швидкої акції „Готи" відповів „Тризуб" такими ж воротами не повну хвилину пізніше зі стрілу Вентлянда. Значну частину другої половини таки переважав „Тризуб", обстрілюючи ворота „Готи". Ці стріли однак не доходили до цілі: тричі летів м'яч до порожніх воріт противника і там прямо з лінії вибивав його головою оборонець, то знов воротар рятував грізні зустрічі з напасниками „Тризуба" сам-на-сам. При з'осереджених акціях під воротами „Готи" випади її лінії нападу грозили „Тризубові" воротами і втратою другої точки на виїзді в Ню Йорку.

Оцінюючи дружину „Тризуба", не можна говорити ані про брак системи гри, ані брак стрільців. Здається однак, що змагунам „Тризуба" бракує в першу чергу твердоти, а далі в переді більшої дози рішучости при стрілових нагодах. І в акціях нападу, який імпонує гарними комбінаціями, і в хвилинах стрілів по воротах, замало в них чогось несподіваного та інакшого, як може передбачувати противник. Замало в дружині варіянтів акцій до переду, а ще більше бракує блискавкових стрілів саме тоді, коли воротар і оборонці ще сподіваються подачі, чи підпроваджування м'яча. В боксі такі наперед видні потягнення називають „телеграфуванням", яке дає противникові пізнати намірені дії. Визбутися цього, — може дружині „Тризуба" принести чимало користи.

в. с.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „ДЖУЛІЯНА" 1:6 (0:2)

Асторія, 8-го листопада. — Склад „Чорноморської Січі": Голуб, Блек (Саварин) - Яць, Снилик - Мек Лоскі (Каздоба) - Черемха, Савицький-Каздоба (Дутра) - Гемилтон-Маршал - Понось. — Резерва: Вільчак.

Вже перші хвилини гри виявили технічну перевагу „Джуліяни" над січовиками, але своїм завзяттям і твердою грою зуміли січовики успішно відпирати наступи італійців. На 14-ій хвилині штопер українців МекЛоскі при зударі з італійським змагуном Чижовичем (чи не іронія долі!) зазнав сильної контузії і мусів зійти з поля. Хвилину пізніше впали перші ворота до „Чорноморської Січі". Другі ворота стрілили італійці на 41-ій хв. гри. Після перерви під скріпленими наступами італійців заламалися січовики і впродовж п'яти хвилин спочатку другої півгри посипалося аж троє воріт. При стані 0:5 прийшло до декількох спроб „Січі" повести акції на ворота противника, але в тому часі можна було занотувати лише три стріли варті уваги (Маршал). Одинокі ворота для „Січі" здобув Гемилтон головою, спрямувавши до сітки стріл Маршала з вільного. Дві хвилини перед кінцем „Джуліяна" вспіла ще піданщити вислід на 6:1.

Змінну форму дружини „Січі" можна хіба пояснити браком кондиції більшости її змагунів. Це, мабуть, вислід химерно складеного календарця гор, в якому часто приходиться січовикам в неділі відпочивати, але всьому цьому зарадили б систематичні тренінги, з яких не видно і сліду в дружині. Техніка володіння м'ячем — це проблема довшої праці кожного змагуна над собою, але добра кондиція дружини залежна від солідности і інтензивности тренінгів впродовж декількох тижнів. „Чорноморській Січі" ще не пізно взятися до праці, щоб врятувати дружину від спадку з цієї найвищої кляси футболу на Сході ЗДА „Ліги Східньої Конференції".

Дружина учнів „Чорноморської Січі" закінчила неріщеною 1:1 змагання з однолітками УСК-у Ню Йорк за мистецтво наймолодших футболістів ліги Німецько - Американського Фуб. Союзу.

ФУТБОЛЬНІ ВИСЛІДИ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ СТЕЙТУ КОННЕКТИКАТ

УСК Бріджпорт провадив 4:1 у змаганнях з циклу гор за аматорську чашу ЗДА. Цю зустріч з італійським клюбом „Гарібальді" перервано після першої півгри, тому, що присутній поліцай покинув грище. Ліговий правильник вимагає присутности поліційної охорони на змаганнях, без якої суддя відмовився продовжувати змагання.

УСК Гартфорд програв на виїзді у Спрінґфілд, Масс., мистецькі змагання Б-Кляси Північ з дружиною Мавнт Кармел вислідом 1:3.

УСТ „Добуш", Ню Гейвен, програв зустріч з німецькою дружиною „Кікерс" у Денбирі рахунком 2:4. Це були мистецькі змагання Б-Кляси Південь.

М. Я.

НОВИЙ УСПІХ МОЛОДИХ УКРАЇНСЬКИХ ФУТБОЛІСТІВ РОЧЕСТЕРУ

Футбольна дружина середньої школи Б. Френкліна в Рочестері, в складі якої грало сім українських юнаків і чотири італійці, здобула нову перемогу в елімінаційних середньошкільних першостях. Після осягнення чемпіонату середньошкільної ліги ця дружина виграла вже дванадцяті змагання, перемагаючи у півфіналі П'ятої Секції А Кляси школу Маршал вислідом 2:0. Цією виграною закваліфікувалися футболісти школи Б. Френкліна до фіналу А Кляси. В останніх змаганнях король стрілів, українець Андрій Слук знова був автором одних із двох здобутих воріт. До визначних змагунів у цій перемозі заслуговують середнього помічника Григорія Гаврищука і воротаря Михайла Гудзеляка, який вже другий раз у секційних змаганнях не допустив до втрати ніодних воріт.

„ЛЕВИ" ВЕРТАЮТЬСЯ ДО ВИЩОЇ ДИВІЗІЇ

„Леви" — „Грін Вайтс" 2:1 (0:1)

Шикаго, 8-го листопада. — Після здобуття співчемпіонату разом з дружиною „Грін Вайтс", з якою „Леви" мали в кінці сезону рівне число точок, прийшло до рішальної зустрічі між цими двома суперниками за право входу до Вищої Дивізії. Перед 1,000 глядачів на закритому Рокне Стадіоні виступили обидві дружини в своїх найсильніших складах. Склад „Левів", в якому бракувало Миколи Крата, капітана дружини (зламана рука), був такий: О. Банах, А. Еліяшевський-В. Грушецький, А. Скороход-Т. Бульба - І. Полюхович, І. Лоско - М. Нога (капітан) - А. Козій - І. Батиста - Е. Рей. Резерва: Ф. Діяз, З. Форович і С. Дижурко.

Гра почалася змінними наступами обидвох сторін, при чому воротарям приходилося рятувати небезпечні стріли. Молоденький Орест Банах декілька разів притомно вияснював грізні ситуації. Так само воротар німців мав чимало роботи. На 29-ій хвилині атака німців увінчалася воротами з близького стрілу. Другу половину почали „Леви" сильними гураганними наступами на ворота суперника. Вирівняння для „Левів" здобув у 50-ій хвилині Рей блискавковим стрілом. Перемогу вирішили ворота, які впали на 55-ій хвилині з прекрасного стрілу Михайла Ноги. Дальші акції обидвох дружин, а головно розпачливі протинаступи німців не принесли зміни висліду, в чому чимала заслуга воротаря О. Банаха. Другу половину грали „Леви" з Форевичем і 18-річним юнаком Стефаном Дижурком, а ще в першій півгрі Рей заступив Козія на центрі.

Капітан дружини доросту Б. Шлапак подарував першій дружині м'яч. Ним Рей і Нога стрілили ворота та впровадили „Левів" назад до Вищої Дивізії, в якій в наступному році змагатимуться дві українські дружини: „Леви" і сумівські „Крила".

Петро Головатий

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛИСТОПАДА 1964 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд. в год. 8-ій веч. в Січовій залі. Прохається членів платити свої вкладки на зборах Відділу. — мгр. І. Оверко, предс., П. Заболоцький, кас., Ю. Баранюк, секр.

СУБОТА, 14-го ЛИСТОПАДА 1964 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Володимира — 130 Відд. в год. 8-ій веч. в Укр. Кат. Ветеранів, 33 Іст 7 вул. Перед зборами можна вплатити членські вкладки. — І. Малець, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Збори Б-ва св. І. Хрестителя — 270 Відд. о год. 7:30 веч. в домівці УНДому, 90-92 Фліт вул. Управа просить ченство взяти участь. — А. Шаран, М. Баран, С. Островський, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори 204-го Відд. в год. 6-ій веч. в залі укр. правосл. Церкви, 206 Іст 11-та вул. Проситься вирівняти свої залеглості. — П. Марко, предс., д-р В. Палідвор, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Мир, 324 Відд. в год. 7-ій веч. Прохається вирівняти свої залеглості. — І. Струк, секр.

ШИКАГО, Ілл. Місячні збори Б-ва св. Петра і Павла — 220 Відд. в год. 7:30 веч. в Союзовому Домі. Крім збирання вкладок буде порушена справа Союзового Дня-Бенкету на день 5-го грудня. Проситься вирівняти свої залеглості за 1964 р. — М. Харів, предс., І. Мелінишин, секр.

AMBRIDGE, Pa. Місячні збори Б-ва св. Василія Великого — 161 Відд. в год. 7-ій веч. в Клюбі. — Управа.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького — 133 Відд. в Пластовім Домі, 952 — 18та Аве. Проситься членство вирівняти свої залеглі вкладки. — І. Андрійчин, секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в залі Укр. Правосл. Церкви при 45-47 Говп Аве., Пасейк, Н. Дж. — Управа.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛИСТОПАДА 1964 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 367-ий Відд. в год. 1:30 по пол. в церковній залі. — Ю. Кушнір, предс., Т. Песко, кас., В. Попович, секр.

МЕНВИЛ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 349 Відд. в год. 2-ій по пол. в домі Ветеранів при вул. Вашингтона. Проситься прибути на збори. — Управа.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, голова, О. Рудницький, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 75 Відд. в год. 1-ій по пол. в УНДомі, Мартин вул. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — Ст. Леськів, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45 Відд. в год. 12-1:30 по пол. в домі Укр. Амер. Горожан при 847 Френклін вул. Проситься вирівняти свої залеглості. Секретар збиратиме теж 22-го листопада ц. р. вкладки в той сам час. — М. Сеник, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка — 83 Відд. в год. 12-1:30 по пол. в Укр. Горож. Клюбі при 847 Н. Френклін вул. — Р. Карбівник, предс., С. Гавриш, секр.

БОФАЛО, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 127-ий Відд. о год. 11:30 рано в церковній залі при Філмор і Онейда вул. Проситься вплачувавати свої вкладки. Побір вкладок відбувається кожної неділі в згаданому часі і місці. — І. Вула, гол., М. Гаравус, секрет., П. Гаравус, кас.

БАЛТИМОР, Мд. Місячні збори Б-ва Пресв. Тройці — 320-ий Відд. в год. 2-ій по пол. в Укр. Горож. Клюбі, 3101 O'Donnell St. Проситься прибути та вирівняти свої вкладки. — Ів. Малю, секр.

НЮАРК, Н. Дж. Побір вкладок Б-ва св. І. Хрестителя — 76 Відд. в год. 1-ій по пол. в Укр. Кат. Школі при Сенфорд Аве. і Айві вулиці. Проситься забрати свої чеки-дивіденди. М. Деметчук, предс., В. Салабун, секр.

БРІДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Укр. Січ — 59 Відд. в год. 2 по пол. в УНДомі під ч. 500 Галет вул. Проситься вирівняти свої залеглості до Відділу. М. Галькевич, секр.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ТАРЗАН, ч. 5338. Гра в любов скінчена!

Я вас попросту не розумію, — сказала сумно Бетті. — Але я вважаю, що деякі люди зробили б все для грошей.

— Так, дитинко, вони зробили б, — прошипів Адам. — А тепер наша гра в любов скінчена...